JURNALUL® S.F.

Nr.19 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 45 lei

Cotizo
DRAIA
Mihail
GRĂMESCU
Ursula K. Le
GUIN
Cristian
LĂZĂRESCU
Wilson
TUCKER
Victor
MARTIN

UN IMPERIU ÎNTR-O REPUBLICĂ

Primul săptămînal de cultură ştiinţifico-fantastică din România

★ **Zeciu Cristian** (Constanța) - deși ne-am străduit n-am reușit să-ți descifrăm scrisul. Așteptăm o povestire dactilografiată.

★ **Necșulescu Dorin** (Brăila) - așa cum am anunțat nu restituim materialele nepublicate. Pentru aprecieri asupra povestirii trimiteți un plic timbrat și o să vă răspundem.

★ **Donciu Constantin** (București) - str.Zidari Moși nr.2, bl.6 sc.A, et.4, ap.17, București, 20 de ani, student UPB, dorește să corespondeze pe teme S.F..

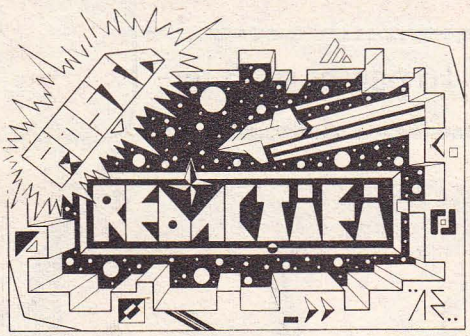

1. Sînt scumpi (probabil din mai și mai scumpi) din cauza tirajului, a faptului că sîntem săptămînal și a lipsei reclamei.

2. Dacă părerea celorlalți cititori va coincide cu a ta, atunci vom publica și povestiri de întindere mai mare.

3.În privința nr. de pagini nu putem face (deocamdată) nimic.

4.Așteptăm, după apariția nr.20 notele lucrărilor de concurs.

★ **Bală Gheorghe** (Bucuresti) - Aleea Dobrina nr.212, bl.49 D1, ap.1, sec.2 cod 73502, tel. 6248940, dorește să corespondeze cu persoane din Timișoara, Cluj, Brăila, Tg.Mureș - literatură, film, bd, eseu, CNI.

★ **Bota Sebastian** (Cîmpia Turzii) - OK sper să fi primit coletul.

★ **Stroe Dan** (Brăila) - mulțumim pentru aprecieri. Sperăm să nu vă dezamăgim. Așteptăm cuponul si notele pe care le-ați acordat cărților apărute.

★ **Pruteanu Cătălin** (Buzău) - dacă ești mebru al Pozitronicului o să ne întîlnim în curînd și vom rezolva într-un fel problema.

★ **Gavrilă Leonard Paul** (București) - propune un concurs valabil atîta timp cît durează Jurnalul. Organizare - toate lucrările trimise de-a lungul unei luni să fie supuse jurizării, cea mai bună urmînd a fi publicată. După un an vom avea 12 povestiri bune. Un moment festiv și din cele 12 lucrări, în urma unei noi jurizări, primele trei vor fi premiate. Din partea mea OK, să vedem ce spun cititorii.

★ **Mihai Haulică** (Iași) propune un clasament lunar al celor mai bune povestiri publicate în JSF (de ce nu în toate revistele S.F..). Același răspuns. Rugăm cititorii să ia în considerație și aceste două propuneri.

★ **Tarlă Daniel** (Ploiești) - am primit grafica. Așteptăm o ilustrație pentru copertă.

★ **Musat Ciprian** (Cărbunești) - Mă bucur că știi „să compui multe povestiri science-fiction" și că vrei să participi la mai multe concursuri, dar pînă atunci trebuie să scrii și să citești foarte mult.

★ **Dragoș Luca** (Tg. Mureș) - regret faptul că îți răspund cu întîrziere, dar așa a fost regula concursului nostru. Ai fost foarte aproape de debut.

★ **Păunescu George** (București) - un abonament pe un an costă 3000 de lei.

★ **Claudiu Alisavetei** (București) - am reținut lucrările pentru debut.

★ **Achip Andy** (Brăila) - domnul Florin Munteanu ți-a răspuns personal.

★ **Stoica Marius** (Brașov) - am expediat exemplarele ce vă lipseau.

Adrian BĂNUȚĂ

Ultima oră

● Pe 8 mai a.c. la ora 11, la sediul Fundației V.Colin, va avea loc ședința World SF- filiala românească.

● Cenaclul Pozitronic (Asociația pentru Arte și Științe Prospective Geneze) din Buzău, împreună cu Biblioteca județeană organizează sîmbătă, 8 mai, ora 11, o primă întîlnire cu redacția Jurnalului SF. Totodată va avea loc lansarea numărului 20 al Jurnalului SF.

APARIȚII EDITORIALE

- A.HEINLEIN: INFANTERIA STELARĂ: Ed CRISTIAN, col.HUGO AWARDS, 450 lei, 269 pag., trad.M și C.Ionescu, cop. M.Mirescu, premiul HUGO la WORLD SCIENCE FICTION CONVENTION din 1960, Pittsburgh, SUA.

- I.ASIMOV: PRELUDIU LA FUNDAȚIE, Ed.NEMIRA, col. NAUTILUS, 600 lei, 368 pag.; primul volum al seriei.cu toate că a fost scris ultimul.

- A.SOUSSAN: MESIA[illegible] Ed.NEMIRA, col.BABEL, 500 lei, 320 pag. un political-fiction scris de autorul lui " Octombrie II"

- ANTICIPAȚIA: Ed.ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ S.A., numărul 497, 60 lei, 32 pag.

- *** RĂZBOIUL STELELOR, Ed. ELITCOMENTĂTOR, 3 volume, 1000 lei.

Din goana OZN-ului

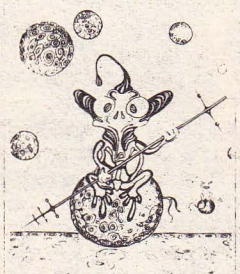

În anul 1992, în Cehoslovacia (neseparată) au apărut 239 de titluri de carte science-fiction și fantasy. Numărul este aproape dublu față de anul 1991. Cel mai prolific a fost editorul Ivo Zelezny, cu 50 de titluri, majoritatea însă traduceri din germană a unor povestiri de groază, așa numitele " hefts" , foarte gustate de gospodine. Ciclul space opera REN DHARK, tot o traducere din germană, s-a bucurat de un excelent succes. Cea mai consecventă editură în editarea de science fiction, a fost LASER, cu sediul în orasul PLZEN. Dintre titlurile apărute, amintim: NEUROMANCER de William Gibson, CHILDHOOD' S END de Arthur C.Clarke, GLORY ROAD de R.A. HEINLEIN și HOTHOUSE de Brian W. Aldiss. A crescut și numărul editorilor care au publicat cel puțin o carte SF de-a lungul anului: 66. Luînd în calcul numai cărțile de science-fiction, în anul 1992, 89 de apariții au reprezentat traduceri iar 45, autohtoni.

(date ofente de praghezul Ivan Adamovic, editor al fanzinului POSLEDNI DAVKA și unul din editorii principalului magazin SF, din fosta Cehoslovacie: IKARIE)

Nicolae C. ARITON

Centrul de știință prospectivă și Science - Fiction

CENACLUL STRING

Înființat la 6 octombrie 1989 în cadrul I.P.B. din dorința inepuizabilei doamne Mihaela Muraru Mândrea, cenaclul STRING constituie după trei ani de existență, forma de manifestare a tinerilor studenți politehniști și nu numai a lor.

După revoluție el a devenit baza de generare a centrului de ȘTIINȚĂ PROSPECTIVĂ ȘI SCIENCE FICTION.

Susținut și de revista ce-i poartă numele, cenaclul a atras nume de prestigiu ale S.F.-ului

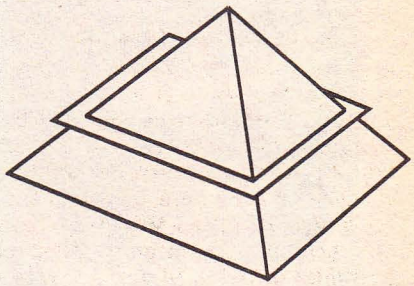

românesc, oameni din a căror experiență ne-am hrănit și noi, tineri în ale scrisului.

Vreți să-i cunoașteți? Vreți să stați de vorbă cu scriitorii de gen, să cereți sfaturi?

Vreti să intrați în lumea tractililor, a automatelor celulare, a literaturii S.F. și a zecilor de mistere ce ne înconjoară existența, pe ușa din față?

Vă așteptăm în fiecare miercuri, începînd cu data de 10 martie ora 17 la "Ecran Club", șoseaua Grozăvești nr.82, sector 6, stația de metrou "Politehnica".

Iar dacă nu vreți culorile steagului alb-albastru, veți primi un ecuson cu sigla noastră: o piramidă intersectată cu pianul cunoașterii.

Și ca să fiti siguri că ne veți găsi, semnați-ne:

- MIHAELA MURARU MĂNDREA tel.81.72.37.; FLORIN MUNTEANU - consultant științific; MIHAIL GRAMESCU, CLAUDIU MURGAN; MIHAI RĂUȚĂ; ADRIAN PREDA; RADU LIVIU; IONUȚ BĂNUȚA; ADRIANA GOGEAN; MONALISS GOGEAN

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

CORPORAȚIA INTACT PENTRU CULTURĂ SI ARTĂ

Colegiul de redacție:

Adrian BĂNUȚĂ *(Redactor șef)*, Marius ALECU, Nicolae ARITON, Costel BABOȘ, Lucian BĂBEANU, Ionuț BĂNUȚĂ, George CEAUȘU, Ștefan GHIDOVEANU, Nicu GECSE, Mircea Liviu GOGA, Adrian IONESCU, Dănuț IVĂNESCU, Victor MARTIN, Florin MUNTEANU, Ioana MUNTEANU, Mircea NAIDIN, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Victor STOICA, Caius STANCU *(Redacton)*

Adresa redacției:

Șos. București-Ploiești 25-27; sector 1, București

tel. 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

Heliograph-ul telegrafiat

8 APRILIE! Joi

„BUN VENIT LA HELICON" şi la Heliograph - după cum am înţeles, titlul se citeşte ceva de genul „ Heliogrrraph" . Asta a spus-o una dintre personalităţile Heliconului-Harrri Seldon. „ Am pus accentul heliconian pe litera «r»" . (Harrri Seldon, în „ Forrrword the Foundation" de Isaac Asimov).

● Iain Banks a continuat nobila tradiţie de a-şi rupe patul în prima noapte petrecută la Helicon (Mult noroc pe mai departe!). ● Serviciul de relaţii cu publicul anunţă (pentru că nu e prea politicos să omori oameni) că Mullan Caroline e absolut sigură că numele ei se scrie: Mullan... şi nu aşa cum a apărut în publicaţiile Heliconului. Redacţia ziarului îşi cere scuze. (De fapt,ea face un serviciu omenirii anunţînd că cei care o vor mai ofensa, vor fi omorîţi!).Alfred M.Butts, inventatorul scrabble-ului în anii ' 30 a fost desfiinţat în numărul din 8 Aprilie al ziarului „ Gardian" . Ultima sa eroare a constat în tipărirea greşită a unui anumit nume ca MULLENQXZ. ● Heliconul a fost refuzat cu indignare de către canalul de televiziune „ Jersey Evening Post" , după ce membrii lui rataseră cu stîngăcie întîlnirea cu cinci aliens care ar fi trebuit fotografiaţi după masa de prînz. ● Bicentenar. În aprilie 1793, un inventator din America pe numele lui Eli Whitney a făcut un serviciu imens profesioniştilor SF inventînd ginul. De fapt era vorba despre o maşină de egrenat bumbarc! (Cine ar fi crezut că „ gin" înseamnă şi aşa ceva!) ● Cei patru nominalizaţi ai durei întreceri între Europa si America s-au dovedit atît de siguri de victorie, încît unul din ei nu a apărut la Helicon ca să-şi manifeste talentele.

(urmare în pagina 12)

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT
Director tehnic:
Eustaţiu BĂEAN
Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus Guvir – tel. 3.12.93.66
Tehnoredactare computerizată:
Ileana ANDREESCU, Antonela IVAN, Marian BORCA, Dan GROZA
Sorin PÎNZARU, Ovidiu RISTEA
Corectură:
Neguţa SEGĂRCEANU, Corina ROMAN, Helen TUDOR
Montaj offset:
Daniela ŢOŢAN, Daniela VARKOLA

Acest săptămînal face parte din reţeaua naţională a publicaţiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor şef:
Marius TUCĂ

ECRAN FANTASTIC 1992

Scurte consideraţii preliminare

„ Se pot naşte multe discuţii despre ce înseamnă de fapt cinematograf fantastic; şi pînă la un anumit punct, astfel de delimitări vor fi întotdeauna subiective. Ceea ce pentru cineva ţine de imaginar, pentru altcineva poate fi realitate. Din punct de vedere filozofic, toate filmele (de ficţiune, n.n.) aparţin imaginarului. În cazul lucrării de faţă vom considera o definiţie relativ simplă: un film fantastic îşi plasează acţiunea într-o lume mai mult sau mai puţin diferită decît cea în care trăim." – Peter Nicholls, **Fantastic Cinema**.

Ce a însemnat anul 1992 pentru sefistul (fie el amator sau profesionist) cinefil român? Se poate încerca o scurtă reptrospectivă a filmelor fantastice, folosind definiţia propusă mai sus. Departe de a fi perfectă, ea se vădeşte utilă într-o discuţie de ansamblu asupra producţiilor de gen; cînd şi dacă va fi cazul, vor fi operate distincţii ulterioare. Evident, filmele asupra cărora se va insista vor fi cele a căror contribuţie, oricît de neînsemnată, **semnifică** în plan estetic. Trecînd peste alte tradiţionale gîlcevi teoretice (raportul între fantastic şi SF), e de observat că, **grosso modo**, fantasticul (cf. Nicholls) se împarte în trei categorii: science, fiction, horror (de sorginte f sau sf) şi miraculos (basmul sau feeria).

În cele ce vor urma, prima categorie e şi cea mai bogat reprezentată – dintr-un total de 12 filme fantastice vizionate de spectatorii români, 6 sînt sf.

Oare chiar sînt sf?...

Retrospectivă – I

Cel mai promiţător în acest sens se anunţa Millenium (1989, regia Michal Anderson), asta deoarece scenaristul era nimeni altul decît John Varley, scriitor american de sf afirmat în a doua jumătate a anilor ' 70 şi laureat, între altele, al premiilor Hugo, Nebula şi Apollo.

Romanul Millenium (1983) are la bază o povestire mai veche, „ Raid aerian" (apărută în CPSF 489). În roman, cele mai reuşite pagini sînt cele ce ţin de călătoria în timp şi de paradoxurile temporale în care sînt implicate, pe rînd sau laolaltă, personajele. Acestea sînt, de fapt, şi singurele secvenţe care fac ca filmul să nu fie o catastrofă absolută.

Era de aşteptat ca scenariul inspirat de un roman perfectibil şi aparţinînd **integral** unui scriitor denumit „ noul Heinlein al sf-ului american" , deci unui profesionist al hard-sf-ului, să fie, în fine, altceva decît însăilările imbecile numite de regulă film sf. Dar, vai, **Millenium** filmul, chiar dacă conţine într-adevăr speculaţie ştiinţifică, reuşeşte contraperformanţa de a strica şi ce e bun şi ce e rău din carte. Oricum, romanul, mai ales în a doua jumătate, era mult diluat şi îngreunat de explicaţii inutile. În film, prima greşeală fatală e transformarea personajului feminin, în povestire o aschimodie umană „ cheală, ciungă de-un picior şi fără urechi" , într-o seducătoare punkistă a viitorului. Dispar astfel protezele cu care eroina devine o femeie contemporană şi, o dată cu ele, dispar atît elementul simbolic („ cîrjele" de care are nevoie omenirea putrezită genetic) cît şi tragismul şi imposibilitatea poveştii de dragoste. Rămîn în schimb băiatul-se-ntîlneşte-cu-fata şi o insipidă **love-story** prefabricată în Hollywood şi servită cu două-trei picături de umor tandru. A doua greşeală fatală, şi cea mai rea, e vizualizarea lumii din viitor prin intermediul clişeelor din filmele sf ale anilor ' 50... şi chiar şi mai de dinainte. În mijlocul unor decoruri cumplit de false şi luminate din belşug cu albastru evoluează un robot luat probabil din recuzita rămasă de la **Vrăjitorul din Oz** şi care totuşi nu plînge, deşi are ochi umani (unde eşti tu, Brigitte Helm?), nişte tuburi cu momîi savante şi cărora nu le lipseşte decît un şnur roşu şi alb pentru a fi întrutotul similare unor mărţişoare, precum şi o mare majoritate de indivizi care aparent n-au nici pe dracu' , în ciuda discursurilor despre cît de rău o duc urmaşii noştri în viitor. Melanjul acesta insolit e, cînd şi cînd, scuturat de, brrrr, cutremure temporale (aşa ni se spune) amintind pregnant de filmele-catastrofă. Însă toţi se salvează, mai puţin robotul şi mutanţii strîmbi la trup dar drepţi la suflet, finalul e apoteotic, el şi ea şi alţi pămînteni normali păşesc într-o nouă lume, spre o nouă viaţă (mai bună, presupunem), oare de ce n-or fi păşit de la început acolo, dar chiar nu contează.

Robocop (1987) a stîrnit, la vremea premierei americane, un val de admiraţie greu de înţeles. Era primul film făcut în SUA de olandezul Paul Verhoeven (pe care-l vom mai reîntîlni). Autorul lui **Al patrulea bărbat** (film premiat la Avoriaz în 1983 şi nu lipsit de oarece împliniri estetice) se dovedea capabil să se adapteze cu (prea) multă uşurinţă reţetelor hollywoodiene. În legătură cu **Robocop** s-a vorbit mult (prea mult) despre peisajul citadin degradat, despre violenţa atotprezentă, despre corupţia înstăpînită la toate nivelurile societăţii (nu, nu s-a filmat la Bucureşti, ci la Detroit), într-un cuvînt despre comentariul social „ necruţător" al filmului; aproape în egală măsură au fost exaltate umorul inteligent (?!), specularea tehnologiei din domeniul roboticii (Robocop e extrapolarea pornită de la roboţii poliţişti deja activi în Japonia) şi de perfecţiunea efectelor speciale. Din păcate, nici una dintre aceste afirmaţii nu rezistă unei analize atente. Comentariul social există în **Blade Runner** (e raţiunea de a fi a filmului); în **Robocop**, el e accidental. Nimic nu vădeşte vreo gîndire scenografică anume; decorurile sînt, cel mai adesea, naturale şi... doar decoruri. Corupţia nu depăşeşte rolul unui banal pretext narativ, pus la baza unei viziuni maniheiste şi, prin urmare, schematică şi simplificatoare asupra mecanismelor sociale, viziune regăsită, previzibil, la nivelul personajelor: răii sînt sado-răi drept care o iau în barbă, iar bunii sînt tip durul-cu-inimă-de-aur. Violenţa, în schimb, e într-adevăr totală; aici, necazul e că Verhoeven sare într-atît peste cal încît devine rizibil (V. sec. cuvei cu acid). Impresia generală e de gratuitate, or asta e într-adevăr grav, fiindcă grav, fiindcă filmul pretinde să condamne exact acele manifestări pe care cu bună-ştiinţă le exploatează. Umorul nu e inteligent, ci ţine de tîmpenia medie americană. El nu colorează personajele; pur şi simplu, e pus acolo de scenarişti ca să fie. Din punct de vedere al sf-ului, **Robocop** ar fi, în cel mai bun caz, la gradul zero al speculaţiei. Deci avem un ciborg poliţist; ei şi? Pretenţiile de implicare emoţională asociate „ umanizării" lui sînt, cum s-ar spune, la coada gîştei. La acest nivel, filmul poate părea interesant doar celor care au rămas cu lecturile sf puţin înainte de Jules Verne şi H.G. Wells. În fine, depedeve efecte speciale, King Kong al lui Willis O' Brien era mult mai natural în mişcări decît ţestosul metalizat cu care se bate Robocop, şi asta încă din 1933.

Cristian LĂZĂRESCU

Un OZN asolizează în trombă, într-un mic părculeț. Pe una din bănci, un bătrînel, fost cavalerist, asistă la „spectacol".

– Ehe! exclama pensionarul privindu-l pe marțianul ce coborîse mîndru. Să mă fi văzut pe mine în tinerețe, aveam un cal...

●●●

Pe un teren de fotbal, unul din jucători trage o „lumînare" care lovește un OZN ce trecea pe deasupra stadionului. Spre stupefacția tuturor, aeronava aterizează și din interior coboară un mic marțian verde, aproape confundîndu-se cu gazonul, care-l apucă pe făptaș de urechi, spunîndu-i:

– Derbedeule, dacă îmi spărgeai un far?

●●●

În apropierea unei mine de cărbuni coboară un OZN, iar din interior, un marțian cu un sac și o lopată. Fără prea multe ezitări, umple sacul pe care-l duce în aeronavă, de unde se întoarce cu el gol.

– Nu vă supărați? îl întreabă un bătrîn miner, pensionar și mare amator de motoare. Nava dumneavoastră funcționează cu așa ceva?

– Nu! răspunse marțianul mîndru, sînt pentru socru-meu. Are un șemineu grozav.

UMOR

●●●

Ce aveți de gînd să faceți după pensionare? este întrebat un cyborg aflat la vîrsta acestui eveniment.

– Ca și prietenii mei, declară bătrînul mîndru... la fiare vechi!

●●●

Doi marțieni la prima vizită pe Pămînt, văd un marinar.

– Ce zici? întreabă unul din ei. Să fie o zebră?

●●●

Un călător temporar se întoarce acasă după un lung voiaj, obosit și la o oră cam înaintată. Soția exclamă furioasă:

– Nenorocitule, iar ai fost la aia din secolul XVI!

●●●

Doamna învățătoare îl întreabă pe Gigel de ce nu a fost la școală.

– Am întîlnit un extraterestru, doamna învățătoare, și l-am urmărit!

– Extraterestru, și cum arăta?

– Bătrîn, și striga tot timpul: vindem înghețată!

●●●

În fața unui pușți aterizează un OZN, iar din interior coboară un marțian.

– Nene, mata ești marțian?

– Da, răspunde acesta mîndru.

– Și tata e contabil!

Privire generală asupra SF-ului românesc

Eseul „Science-Fantasy-ul românesc în perioada războiului rece" (publicat în vol.19/1992 al revistei americane **Science Fiction Studies**), încearcă să prezinte criticilor occidentali de SF aspecte fundamentale ale tradiției SF-ului românesc.Gen născut într-un stat socialist totalitar al cărui contact cu Occidentul - atît datorită izolării sale forțate cît și a controlului guvernamental asupra editurilor, după cum afirmă Elaine L.Kleiner - a fost nul, și care s-a dezvoltat, mai mult sau mai puțin, independent de influența occidentală.

Ca și în alte țări europene, se afirmă în eseu, tradiția SF-ului românesc își are originea în precursorii săi utopici din secolul al XIX-lea.

În prima parte a lucrării, Elaine L.Kleiner prezintă acest filon utopic ocupîndu-se pe larg de opera lui Anestin (lumea guvernată de tehnocrația oamenilor de știință din romanul **În anul 4000** sau **O călătorie la Venus**; aprecieri în legătură cu **Romanul științific** citînd afirmația lui Anestin că cel mai bun „roman științific" este lucrarea de artă în care impresia estetică este generată de prezentarea exactă a faptelor și ipotezelor raționale pentru publicul non-științific, împletind arta cu știința, sentimentele și cunoștințele).Amintește de Henri Stahl cu **Un roman pe Lună** și de clasicul SF național, după cum îl numește Elaine L.Kleiner, **Omul de cristal** (1930) al lui N.Rădulescu Niger - scris în tradiția lui Capek.

Dezbate pe larg concepția și subiectele cîtorva romane ale „istoricului religiilor" Mircea Eliade (cu un citat pe care-l folosește ca motto: „Nici o întîmplare din lumea noastră nu este reală, prietene.Tot ceea ce se întîmplă în acest univers este iluzoriu...Și într-o lume a speranțelor, în care nimic și nici o întîmplare nu are permanență, nici o realitate în sine - oricine este stăpîn pe anumite forțe poate face orice dorește"), insistînd asupra ideii lui Eliade de a releva „sacrul ce se află ascuns într-o entitate profană" .Vorbește despre apropierea lui Eliade de SF datorită abordării unor teme caracteristice ale SF-lui, cum ar fi „sortie du Temps" și alterarea sau transmutarea spațiului. Și este făcută o expunere amplă a mai multor romane ale lui Eliade: **Șarpele**; **La țigănci**; **Tinerețe fără tinerețe**; **Pe strada Mîntuleasa**; **Nopți la Serampore**; **Secretul doctorului Honigberger**.Subliniind că la Eliade fantezia este un autentic instrument de cunoaștere, servindu-se de citatul: „Universurile imaginare revelate de literatura fantastică scot la iveală unele dimensiuni ale realității inaccesibile pe alte căi intelectuale..."

Încheie această primă parte a precursorilor, cu concluzia că Eliade extinde SF-ul românesc de la popularizarea științei la supraviețuirea mitului.

Cea de a doua parte a eseului se ocupă de SF-ul de după 1946, după căderea României sub influența Uniunii sovietice.Arătînd că, în anii '50 și '60 pentru a putea supraviețui, genul a trebuit să fie numit, în mod artificial, „povestiri științifico-fantastice" traducînd termenul rusesc; iar în anii '70 și '80, „romanul de anticipație științifică" , pentru a marca răcirea relațiilor României cu Sovietele.Titluri, impuse oficial, pentru a stabili ruperea de tradiția engleză a „Science-fiction" -ului.

Așadar, noul SF a trebuit să fie reconceptualizat conform umanismului socialist.A fost înlocuit pînă și „Ziarul științelor și călătoriilor" cu noua revistă, apărută în 1949, „Știință și Tehnică" Aceasta a avut o mare importanță în afirmarea și promovarea scriitorilor SF, prin organizarea de concursuri și întîlniri, premierea și publicarea celor mai bune lucrări în suplimentul bilunar „Povestiri SF" , editat pentru copii, de Rogoz.Vorbește despre perioada vitregă pentru SF dintre anii 1974-1982, cînd n-a mai apărut nici un periodic SF, și despre apariția în 1982 a **Almanahului Anticipația** (din care au apărut 7 volume a peste 300 pag.fiecare, avîndu-l ca redactor șef pe Ioan Eremia Albescu) care a încurajat noua generație de scriitori contribuind, astfel, la apariția „noului val" .

Eseul împarte scriitorii SF de după război în trei generații.

I.M.Ștefan fiind reprezentantul primei generații cu „Drumul spre stele" scris sub stindardul umanismului socialist.Apoi vorbește despre cele două personalități apărute după 1955: Adrian Rogoz și multi premiatul Ion Hobana.Este amintit și romanul fizicianului Ion Mînzatu **„Paradoxala Aventură"**

SF-ul românesc de la jumătatea anilor '60 reflectă valorile socialiste ale vremii - atitudinea față de muncă, productivitate, etc. - amintind în acest sens de povestirea **„Săgețile Dianei "** (1965) a lui Ion Cubleșan - în subtextul căruia se poate citi rezistența față de practicile socialiste.Anii '60 marchează și apariția unor traduceri din Asimov sau Lem (Solaris).

Scriitorii din prima generație de după război (Horia Aramă, Vladimir Colin, Mihu Dragomir, Ion Hobana, Victor Kernbach, Adrian Rogoz, Georgiana Viorica Rogoz, I.M.Ștefan și alții) fuseseră puternic influențati de întrunirile literare și de revista „Povestiri științifico - fantastice" - care în ultimii ani, înainte de a fi suspendată, a publicat și lucrările unor tineri din cea de a doua generație SF (Voicu Bugariu, Constantin Cubleșan, Leonida Neamțu, Mircea Opriță, Miron Scorobete ș.a.). Deși lipsiți de orice periodic SF, acești scriitori au continuat însă să fie publicați în mod sporadic în alte reviste.

Din „noul val" al celei de-a treia generații lansate de Almanahul Anticipația (Ovid S. Crohmălniceanu, Mihail Grămescu, Lucian Ionică, Leonard Oprea, G.Săsărman, Gh.Păun, Cristian Tudor Popescu, Alexandru Ungureanu, s.a.) fac parte mulți tineri care provin din lumea științelor fizice și ingineriei, fiind susținuți de cluburile fanilor SF, ale căror fanzine au apărut aproape în toate centrele mari urbane.

Condițiile vitrege de publicare au făcut ca SF-ul românesc să se orienteze mai curînd spre povestirile scurte decît spre roman.Din cele 350 de lucrări românești SF scrise între 1960 și 1980, 62% se petrec pe Pămînt și nu în alte părți ale Cosmosului, conținutul lor fiind variațiuni pe aceeași temă: lupta omenirii de a accepta limitele naturale și limitările existenței omenești.Eseul remarcă faptul că scriitorii români de SF sînt interesați mai mult de latura psihologică decît de cea de aventură sau de minunile științei.

Din 1980, impunerea SF-ului ca o literatură distinctă cu precursorii săi și cu tradiție proprie, a dus la crearea primelor studii critice și istorice și la reeditarea unor antologii cu cele mai importante texte începînd din 1875, 1907 și 1930. Sînt citate studiile lui Florin Manolescu, ale Ligiei Leanci (Universitatea Babeș-Bolyai) precum și studiul istoric de mari proporții al lui Ion Hobana: **Science Fiction: autori, cărți, idei** (1983) precum și articolul lui Cornel Robu **Pietre de hotar ale SF-ului românesc**, care i-au servit și drept bibliografie.

Elaine L.Kleiner apreciază că genul, popular în rîndurile unui public destul de redus, dar fidel, s-a dezvoltat treptat în secolul XX, în ciuda celor două războaie mondiale și a opresiunii poporului român sub guvernarea de tip stalinist.

Alexandra Beatrice KISELEFT

CĂUTAT - PARADISUL

Arkow se trezi cu o cumplită durere de cap, ca după o noapte pierdută cu o petrecere nereuşită.Lumina se aprinse automat, dezvăluind brutal mica încăpere cu pereţi cenuşii. O celulă, probabil pentru carantină, îşi zise, întinzîndu-se şi căscînd cu poftă. Pulsaţiile îndrăcite ale migrenei îl năuceau, împiedicîndu-l să-şi adune gîndurile. Ar avea nevoie de o afurisită de pastilă...Dar ce mai contau aceste mici mizerii? Era din nou acasă. Îşi aminti brusc planeta roşcată repezindu-se spre el; verdele dispăruse de multă vreme, ca dizolvat de un acid. Apoi capsula accelerase necontrolat sub acţiunea unei forţe necunoscute. Acum se afla probabil pe Pămînt, după două secole de anabioză în spaţiul cosmic. Sistemul funcţionase perfect - îi readusese la viaţă de îndată ce senzorii hotărîseră că nivelul radiaţiilor coborîse sub limita de risc vital. Arkow se ridică. Totuşi, „asta" era o surpriză. Pipăi peretele. Era cald şi lucios, ca o piele de balenă. Previziunile comandamentului fuseseră date peste cap. Dezastrul nuclear nu reuşise cauterizarea completă a planetei. Mărturie stătea tehnica sofisticată cu care le fuseseră capturate capsulele de coborîre. Îi aşteptase răbdător două sute de ani. Cine ştie ce va urma... Poate un proces; erau în fond, după legile vechi, nişte criminali de război.

– Domnule maior Arkow, vă stăm la dispoziţie, răsună dintr-o dată o voce. Puteţi vorbi.

Luat prin surprindere, Arkow privi curios în toate direcţiile. „Engleză", recunoscu el în limba în care i se vorbea. „Ce să le spun?

– Bună ziua, începu el şovăielnic.

– Bună ziua, i se răspunse.

„Ce comedie!" Se aşeză înapoi pe pat şi se gîndi puţin.

– Unde sînt? De unde ştii cum mă cheamă?

– Într-o alveolă sanitară. Aveaţi o matricolă codificată pe care am descifrat-o.

– Cine sînteţi? Ce ţară e asta? se agită maiorul.

– Va trebui să respectaţi o regulă: puteţi pune întrebări, dar nu e obligatoriu să vi se răspundă.

– Ce e afară? se interesă curios Arkow, neluînd în seamă răspunsul vocii.

– O clipă, ceru acesta şi drept răspuns, unul din pereţi străluci transformîndu-se într-o superbă imagine. O pădure luxuriantă se întindea pînă la orizont; deasupra ei zburau lent cîteva obiecte albastre, de forma unor pahare. Într-unul, mai apropiat, Arkow desluşi o pereche facînd dragoste. Apoi imaginea dispăru. Începu să rîdă. Era ca o reclamă turistică.

– Paradisul, nu-i aşa? zise el ironic. Cum se face că, de pe orbită, nu se vedea nici urmă de aşa ceva?

– Asta nu are nici o importanţă pentru voi.

– Greşeşti. Noi avem o misiune....adică aveam. Dacă ceea ce mi-ai arătat e real, banca noastră genetică nu mai e necesară.

Nici un răspuns.

– Hm...Cît mă veţi ţine aici?

– O, puţin. Sînt informat că şi colegii dumneavoastră s-au trezit. Putem începe.

– Ce să începem?

– Este vorba despre o probă. Va trebui să dovediţi nişte aptitudini. Dar cum toţi sînteţi militari, bănuiesc că acest test nu vă va creea dificultăţi.

– Asta va fi preţul intrării acolo? arăta Arkow peretele. În ce va consta? se resemnă el. Şi la ce vă foloseşte?

I se părea că devenise actor într-o piesă de teatru absurd.

– Probabil că veţi da ultima voastră luptă, răspunse vocea. Pentru a intra în lumea noastră va trebui să dovediţi că aveţi capacitatea de a lupta pentru supravieţuire. Atît individual, cît şi colectiv.

– Cu cine voi lupta?

– Cu camarazii Dvs., desigur.

– De ce? se încruntă maiorul.

– N-aţi înţeles? Valoarea fundamentală a noii lumi e supravieţuirea. Nu vă purtăm pică pentru infernul care l-aţi creat; vă cerem doar să vă adaptaţi.

Arkow ridică din umeri, enervat. Se ridică din nou şi începu să-şi măsoare agitat celula, facînd paşi mari.

– Bine, acceptă el. Naiba să vă ia! să zicem că accept. Pe urmă vreau să-i cunosc pe şefii voştri.

– Încă n-aţi înţeles, îl dojeni vocea. Lumea în care aţi trăit nu mai există. Nu-mi puteţi cere nimic. Nu aveţi decît alternativa de a vă supune. E vorba de supravieţuire, d-le Arkow. Dacă veţi cîştiga, veţi trăi. Dacă nu...

Bucăţi mari din existenţă îi dispăruseră subit. Era ca o amnezie: îşi putea aminti, probabil, doar ceea ce îi permiteau ei. Nu ştia cum ajunsese aici şi nici în ce fel de luptă va intra. Nu putea decît să le admire tehnica. Se afla într-un fel de simulator. Identifică nişte comenzi, aidoma celor dintr-o cabină de avion. Pe ecrane putea vedea un coridor uriaş, cu pereţii luminoşi, portocalii; radarul îl avertiza că se afla în inima unui întins labirint. Vocea îl anunţase că doar un alt om îl putea ucide, lipsa de experienţă în pilotaj nu conta. Ca într-un joc electronic, se gîndi Arkow. Nu se grăbi să pornească. Trebuia să profite de aceste clipe în care era lucid. Vocea, analiză el. O engleză perfectă, ca din dicţionare, artificială. Un război care aruncă înapoi în timp o civilizaţie, urmat de două secole de încercări disperate de a se regăsi, ar fi trebuit să producă modificări drastice şi într-o limbă. De ce oare nu i se adresaseră în limba lui? Fusese un automat? Timp de zeci de ani nu fusese semnalată nici o activitate tehnologică pe Terra.

Imaginea verde şi proaspătă pe care o văzuse trebuia să fie o înşelătorie - viaţa de pe Pămînt se redusese la forme microscopice. Dar paharele albastre"? De ce nu arătase un balon sau un planor, de exemplu?

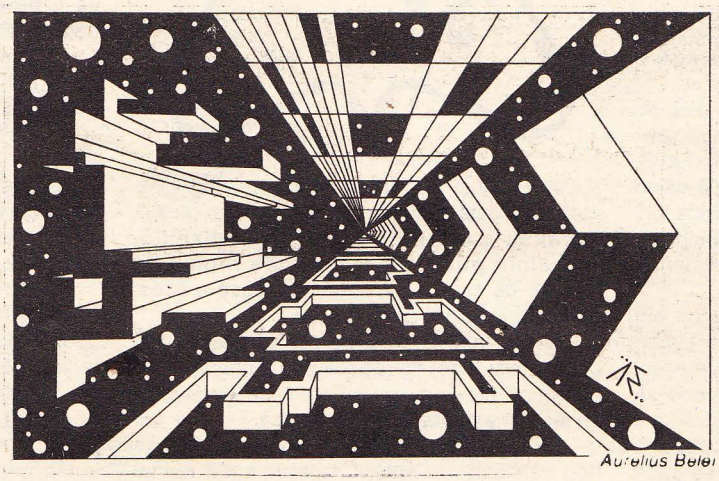

Aurelius Belei

Porni. Simţise brusc nevoia de acţiune. Zbura cu mare viteză; încordat la comenzi se întreba cam cît de iscuşiţi puteau fi ceilalţi. Nu înţelegea de ce îi puneau să se omoare. „Lumea nouă" nu mai avea nevoie de nişte oameni valizi? Nici la această întrebare nu primise răspuns. Tresări. Pe lîngă cabină trecu un cadavru, plutind în tunel. Îl recunoscu pe unul din superiorii săi. "„Prima victimă. Aştia nu glumesc.", îşi zise Arkow alarmat. Se opri într-o răspîntie, aşteptînd. Supraveghea pe şase ecrane toate intrările din jur. Trecu un minut, înfiorător de lung.

O umbră. Arkow o prinse în colimator, ezită o clipă. Fu anunţat că ţinta fusese lovită. Se întrebă imediat, cu inima strînsă, pe cine nimerise. Ar putea deveni un supravieţuitor, dar cu ce preţ? Îşi roti „nava" şi pătrunse cu curaj într-un alt coridor. La capătul lui, departe, sclipi ceva. Arkow apăsă reflex butonul de tragere, simţind concomitent cum îl inundă cascada de adrenalină. Nu mai fu în stare însă să primească anunţul de confirmare a loviturii în plin. Cîteva horcăituri îi marcară agonia, apoi capul rămase inert pe scaun.

Cîteva clipe trăi impresia de a pluti deasupra lui însuşi, contemplîndu-şi moartea. Apoi reveni la realitate. Era transpirat şi speriat. Inima îi batea nebuneşte. Se uită în jur. Pe feţele tuturor se citea groaza. Trapa capsulei era deschisă. Se ridică şi se duse repede să arunce o privire. Unii ieşiseră deja şi rătăceau tulburaţi în jurul vehicolului.

Cît vedeai cu ochii, nu exista altceva decît un şes scorojit şi crăpat, ca un cadavru uscat. Un praf fin, cenuşiu acoperea totul. Soarele strălucea slab dintr-un cer ceţos, lipsit însă de umiditate. Nici o adiere de vînt, nici un sunet.

- Nava - bază nu mai răspunde, auzi Arkow vocile isterice ale piloţilor. Sîntem izolaţi.

- Cum îţi explici? îl întrebă cineva din spate. Cine sînt ei?

Arkow ridică posac din umeri. Coborî rampa, încă neînţelegînd nimic. Fusese un vis? Era un vis? Reuşise să treacă proba, din moment ce era viu. Şi totuşi, ceva îi spunea că pierduse. Avea impresia că toată viaţa lui era o simulare, un joc electronic. Dacă asta le era pedeapsa, cine îi pedepsea?

Existase poate o şansă de a cîştiga. Îi reveniră în minte culoarele portocalii. Dacă nimeni n-ar fi apăsat pe buton...Ce ironie!

Camarazii se echipau. Unii plecaseră deja spre orizont. Probabil văzuseră toţi pădurea - fantomă şi sperau s-o găsească. Ce li se cerea, de fapt? Lumea terestră murise...Arkow ridică ochii înspre tavanul nemilos al cerului. Cine apăra acest cadavru?

- Nu-ţi fă griji! sună vocea, făcîndu-l să tresară. Testul continua...

Cotizo DRAIA

Iluzia

Inna puse croşeta şi ghemele în coş, apoi îşi întinse picioarele dezmorţindu-le pe rînd; îşi frecă ochii şi puse la loc ochelarii împingîndu-i spre baza nasului.

„Trebuie să consult un oftalmolog; miopia mea avansează" îşi spuse desprinzîndu-şi privirea de la grupul de copii, ce formaseră un cerc şi pasau o minge de la unul la altul după reguli ştiute doar de ei, rotind-o peste alei, garduri vii şi tuia.Căuta să pătrundă cu privirea dincolo de zidul verde de arbori milenari din spate.

Se întoarse, uitîndu-se din nou în jos, pe aleea principală, apoi se apropie de grupul copiilor:

– Nu ştiţi unde s-a ascuns Ara?

– Care Ara?! întrebă un băieţel întorcîndu-se cu mingea scăpată în flori.

– Tu ai venit, probabil, mai tîrziu, spuse Inna.

– Nu am venit deloc mai tîrziu, spuse băiatul.Am venit înaintea dumneavoastră...

Inna îşi aminti că prima cu care intrase Ara în contact era o fetiţă cu părul roşu şi creţ.

– Tu, fetiţo, nu ai văzut unde s-a dus Ara?

– Cine este Ara? se miră aceasta.

– Fetiţa mea. O fetiţă brunetă, cu părul lung, lins şi rochiţă roşie.

Copiii o priveau înmărmuriţi:

– Dar, dumneavoastra aţi venit singură şi nu a fost nici o fetiţă brunetă cu mine...

– Cum? A fost pînă mai adineauri aici; nu e frumos să minţiţi, spuse Inna descumpănită.

Incercă să descoase şi alţi copii din grup, dar parcă se coalizaseră cu toţii.Îi lăsă ştiind că minciuna e un sindrom obişnuit la vîrsta lor.

Puseră din nou mingea în joc nesinchisindu-se de femeia care îi privea cu insistenţă, neliniştită, masurîndu-i pe rînd.

– Opriţi-vă, o clipă, cînd vorbeşte un om mai mare cu voi! spuse Inna, iritată la culme mai ales de faptul că tocmai ea se poate enerva în aşa hal încît să nu mai ştie de unde să înceapă căutarea.

Copiii se opriseră şi o priveau întrebători. Ea îi privea, de asemenea, întrebîndu-se dacă ei sînt sub **imperiul minciunii şi fanteziei specifice vîrstei sau al indiferenţei specifice populaţiei din care făceau parte**.Nu-şi mai formulă răspunsul; îi chestionă pe cei cîţiva adulţi, ce supravegheau grupurile de copii pînă la întoarcerea părinţilor din subteran; fără nici un rezultat, însă.Mai erau cîteva ore pînă la opacizarea cupolei; cercetă sistematic toate aleile, apoi alertă garda.

O luă spre ieşirea dinspre cartierul unde se afla locuinţa lor, ferindu-se în ultima clipă din faţa unui vehicul telepatic; faptul că acesta nu se opri brusc în faţa unui obstacol ce emitea biocurent i se păru cel puţin cidat, dar nu avea timp să analizeze incidentul.

Sună acasă, dar nu răspundea nimeni; nici o garda, nu găsise ceva.

„Cum o fi dispărut?, se întrebă oprindu-se un minut să-şi potolească bătăile accelerate ale inimii.Parcă mi-a luat cineva minţile; să-ţi dispară copilul în treizeci de secunde de neatenţie...Dacă ăştia nu încetează cu cercetările lor spaţio-temporale, ne ducem dracului..."

Derulă filmul sacrificiilor făcute pentru a duce sarcina la bun sfîrşit în condiţiile unei planete străine şi se roşi toată amintindu-şi prima consultaţie la genetician.A vrut cu tot dinadinsul să nască aici, să nu fie nevoită să meargă departe, pe Pămînt, închisă într-n recipient de plastic; ce legătură avea ea cu acel Pămînt?

Privi disperată în lungul străzii, doar-doar o zări-o; închise ochii şi se sprijini de un zid.

„Era acolo, între ceilalţi copii...Ciudat! Ei nu au venit şi nu au plecat.Sînt aceiaşi; fetiţa aceea roşcată s-a împrietenit imediat cu Ara."

Nervoasă, îşi smulse un solz lignificat şi il aruncă în stradă.

„Nu se poate să fi dispărut.Aici nimeni nu dispare fără urmă; oraşul are sistem de autocomandă, totul e supravegheat cu grijă, catalogat, înregistrat..." , îşi spuse simţind pămîntul de sub picioare şi că o podideşte plînsul.

Îşi aminti că un om civilizat nu plînge pe stradă şi că lacrimile sînt prea valoroase pentru a le risipi; încercă să se calmeze, dar graba, mişcările dezordonate, modul cum

ducea coşul şi ziarele mototolite, privind vinovată prin toate colţurile, gesturile de om hăituit, îi trădau o stare de maximă nervozitate. Trecătorii priveau succesiunea rapidă de nuanţe, pe care o lua pielea solzoasă a acestei femei, neştiind ce să creadă.

Ajunsă acasă, trînti cu putere poarta grădinii pentru a se mai descărca; zăbovi în prag aşteptînd binecunoscutul chiot de bucurie al fetiţei, dar aşteptarea fu zadarnică.

Privi televizorul deschis şi inima începu din nou să-i bată cu putere; la ei în casă numai Ara era în stare, cu naivitatea vîrstei, să creadă minciunile emise de televiziune şi să nu înţeleagă fluctuaţiile parlamentare.Cuplă pe telefon şi aşteptă pînă apăru un gardian:

– Am controlat, spuse acesta fără introduceri, foşnind notiţele de pe birou...Dacă nu aveţi nici o fetiţă în memoria centrală, înseamnă că nu aveţi nici o fetiţă.Pur şi simplu.Ceva nu e în regulă cu dumneavoastră, aşa că am mutat cazul la psihiatrie.Cuplaţi, vă rog, acolo!

Inna privea împietrită ecranul pe care apăruse un clip tîmpit, întrebîndu-se de ce se lasă minţită în halul ăsta.După ce trecură durerile fulgerante din creier şi fulgerările din ochi, cotrăbăi cu minuţiozitate cele cinci camere; Ara nu era nicăieri.

Intr-unul din dormitoare, îi atrase atenţia patul spaţios cu picioare cioplite în formă de labe de tigru; acestuia i se cuplase o celulă de memorie şi executa un dans lent către mijlocul camerei.

" Numai Ara mai e în stare de astfel de năzbîtii" , îşi spuse femeia sprijinindu-se de masă.

Degetele i se crispară pe interfon:

- E cineva acasa? întrebă gîtuită de plîns.

- Sînt în garaj! veni răspunsul soţului ei.

- Tim, eşti acasă?! strigă femeia străbătînd ca o furtună sufrageria şi bucătăria.

- Sigur că sînt acasă, răspunse acesta privind în sus.Uiţi că azi nu lucrez?

– Unde e fata? strigă Inna îngenunchind lîngă maşină.

– Ce spui?...Cred că e la cumpărături.

– Nu Sana, fetiţa noastră.

Timothy se ridicase şi îsi ştergea mîinile murdare de ulei. O privi ciudat.Se cuibărise în braţele lui şi plîngea.

– Nu mai plînge; nu trebuie, spuse el.Dacă vrei, înfiem un copil; scapi astfel de înclinaţia asta către himeră.Ţi-a spus şi Albert ca ai tendinţa de a transforma ficţiunea, speranţa neîntemeiată, dorinţa neîndeplinită, în realitate.Dacă nu mai rezişti amăgirii, îi urmăm sfatul: mergem la un doctor.Aici, unde sîntem nevoiţi să trăim ca într-o puşcărie, îi avem pe cei mai buni...

Femei simţi o durere fulgurantă în creier şi i se întunecă vederea.Vomită de crezu că îşi dă sufletul.Timothy o privea descumpănit.

– Ce-i ăsta, complot?! întrebă ea liniştindu-se.Un gardian spune că nu o avem pe Ara în memoria centrală.Acum tu, vii şi mă faci mitomană....Poate tu delirezi din cauza băuturii...

Soţul ei îşi adusese o sticlă de coniac din bucătărie şi turnă în pahar o porţie zdravănă.

- E un vis urît, reluă ea.Mă voi trezi şi totul va fi bine; vom fi, din nou împreună, toţi trei...fericiţi.

El zîmbi stînjenit.

– Îmi pare rău să-ţi spun adevărul, dar nu esti în vis.

– Eşti sinistru, spuse femeia intrînd în casă.

Căuta prin toate dulapurile setul de poze făcut cu un an în urmă într-o staţiune montană.Îşi aducea aminte perfect: erau mai multe poziţii ale lor, cu fetiţa şi un urs împăiat.

Găsind pachetul, împrăştie pozele pe podea şi o apucă tremuratul; în poze nu erau decît ei doi: ea şi soţul ei, îmbrăţişaţi, zîmbitori, radiind de fericire.Nici urmă de Ara şi de urs.

Timothy privea cum rămasese împietrită în cadrul uşii de la bucătărie, cu un top de poze în mîini, continuînd să nu înţeleagă.Nu putea pricepe nici discuţia dintre Sana şi gardianul care nota ceva, febril, într-un carneţel.

– Nu înţeleg, spuse Inna.A dispărut şi poza de pe etajeră.Chiar tu ai înrămat-o săptămîna trecută.Îţi aminteşti?! Eram toţi patru acolo.

– Patru?!

– Da. Noi doi, Ara şi un urs împăiat.

– Am să merg cu tine, spuse soţul încercînd să o îmbrăţişeze, şi totul va fi bine.

Inna îl respinse lovindu-l cu pachetul de poze:

– Monstrule! Eşti un monstru! Tot timpul te-am suspectat că vrei să-mi iei fetiţa.De cînd am venit de pe Pămînt, eşti complet schimbat; numai părinţii tăi ţi-au băgat în cap asta....N-ai pic de pesonalitate; ţi-am spus de acum doi ani: dacă ţi-e dor de planeta natală, pleacă singur! Fetiţa rămîne cu mine.

Sana, gardianul şi un grup de vecini se apropiară de ei; Inna îi privi pe rînd cu ochii goliţi de orice expresie:

– Iar voi? Voi v-aţi aliat cu el?! Ce v-a dat? Cu ce v-a plătit?! Cît de mare poate fi preţul minciunii?

Umbrele nopţii se prelingeau opacizînd cupola invizibilă ce îi despărţea de restul planetei în timp ce Timothy citea hîrtia întinsă de gardian.

– Se va face bine, domnule Bainez, rupse o vecină tăcerea.Ştim cu totii că se va face bine.Şi eu am, uneori, fel de fel de vedenii.

– O fi, spuse Inna apucînd-o de guler, dar

memorie n-ai.Nu am fost azi-dimineață la dumneata. împreună cu fiica mea, să-ți plătesc laptele?!

– Ați fost, nu zic nu, dar singură.E mai bine să renunțați la năluca asta...

– Cum îți permiți să-mi faci fata nălucă, strigă Inna ținînd-o în continuare de guler.

Pielea i se făcuse roșie ca focul, luminiscentă.

Cei trei gardieni, sosiți cu ambulanța, o imobilizară.Ea îl imploră pe Timothy să-i dea afară pe nebuni, zbătîndu-se, cu dinții încleștați pînă la convulsie; gemu, cu fața schimonosită, acoperită de transpirație, dar gemetele ei nu mai erau rugă sau durere, ci înverșunare sălbatică, dorință, ordin.Îl lovi pe unul dintre gardieni în ochiul din mijloc; acesta se calmă și o prinse de braț, ducîndu-i-l la spate și pocnind-o peste față.

Căzută pe balansoarul de lîngă garaj, se gîndea că într-adevăr, trăia într o lume a ei, construită prin autosugestie sau, poate, trăia o viață paralelă la nivel psihic; izbucni într-un plîns sfîșietor.

– Sîntem siguri că vă veți face bine, doamnă Bainez, o încurajă un vecin.Se va face bine și nu va fi expediată pe planeta aceea-împuțită, se întoarse către ceilalți.

Timothy deschise gura să-i mulțumească pentru amabilitate, dar observă că se uitau cu toții în altă parte.Cineva cuplase sistemul de iluminare al curții interioare aducîndu-i în stare de perplexitate.Din cadrul ușii bucătăriei îi privea o fetiță brunetă, cu părul lung, mătăsos, și pielea feței, deasupra solzilor obrazului, ireal de albă.

– Mămico, mămico, te-am căutat prin tot parcul.

Sări în brațele Innei; ea strînse în brațe , puternic, privind cu ochii goi și înlăcrimați dincolo de cei prezenți, ca și cum aceștia ar fi fost transparenți.

Prostiți, ei priveau mama și fiica; jenați, se uitau unul la altul: soțul, Sana, vecina de peste drum, soțul ei, sora vecinei, tatăl soțului vecinei și alți cîțiva gură cască.

Victor MARTIN

Alain Copain

Cine-News

● Regizorul Michael Schroeder a început filmările la CYBORG II - THE GLASS SHADOW, avîndu-i ca protagoniști pe Jack Palance, Billy Drago, Allen Garfield și Elias Koteas. Scenariul este mai mult decît simplu: în viitor, un grup de afaceriști veroși încearcă să-și asigure monopolul asupra fabricării cyborgilor, care, bineînțeles, au și ei un cuvînt de spus în această problemă...

● MCA Television pregătește realizarea unui film de televiziune cu un titlu " modest" : THE BIRDS II. Oare ce ar spune regretatul Hitchock?

● Printre alte multe proiecte, producătorul John Davis se gîndește din ce în ce mai serios la WARERWORLD: un film a cărui acțiune se petrece într-o lume post-holocaust, într-un mediu marin. Ideea este pe gustul lui Kevin Kostner și a regizorului Kevin Reynolds.

● După succesul fulminant al lui BATMAN II, se pregătește o adevărată invazie de personaje BD pe ecrane. În afara proiectelor SPIDERMAN, BLACK PANTHER și SUPERMAN, anunțate de mai mult timp, iată ultimele noutăți: Oliver Stone se interesează de supereroina ELECKTRA ASSASSIN, specialistă în arte marțiale. Mai multe studiouri își disputâ dreptul de a ecraniza GHOST RIDER, iar Kit Carson a terminat scenariul CAGE, în care eroul este un mercenar negru. Wes Craven este, în același timp scenarist și regizor la DOCTOR STRANGE, iar studiourile UNIVERSAL vor realiza HULK. Rapperul L.L.Cool J. va juca rolul unui vînător negru de vampiri, în filmul BLADE. Pentru televiziune, deocamdată, X-MEN, un serial de desene animate.

● Și acum o întrebare: ce au în comun SF-ul, Christopher Lee și Gerard Depardieu. Deocamdată nimic, doar ultimii doi se pregătesc pentru rolurile din noul film realizat de GAUMONT: RASPUTIN.

● În așteptarea lui JURRASIC PARK de Steven Spielberg, producătorii filmelor din seria Z își " tratează" spectatorii după propriile puteri. Astfel, Fred Olen Ray și Jim Wynorski, sub supravegherea producătorului Menahem Golan, au " livrat" consumatorilor: DINOSAUR ISLAND - LOST IN PARADISE AND THE PAST, în care personajele principale sînt o duzină de " jurrasic girls" în bikini și, bineînțeles, oarecare dinozauri.

● BROKSFILM, casa de filme a lui Mel Brooks, a anunțat realizarea filmului fantastic/groază: BEWARE THE WICKIES, avîndu-l ca regizor și co-scenarist (alături de Mel Brooks) pe Richard Jeffries.Acțiunea se derulează într-un oraș minier în anul 1962, personajele principale fiind un tînăr alb și un bătrîn negru. Filmul este însă color.

● În Statele Unite, a început de curînd realizarea unui miniserial tv, intitulat 1-800 MONSTER, avîndu-l ca producător pe Jonathan Betuel. Eroii sînt doi studenți, angajații unei edituri de BD, ce se vor înfrunta cu un monstru ce dorește să controleze lumea afacerilor.

Nicolae C. ARITON

Ghid de lectură

*2. UNE ETOILE M'A DIT * Frederic Brown*

Stelele au ceva de spus? Da, dacă ele sînt puse să vorbească de un magnat al publicității, doar că ele fac greșeli de ortografie. Imaginație debordantă și savuroasă a unui maestru al genului. (8 nuvele / preț 29 franci francezi)

A – umorist ; G – delir inteligent ; D – America anilor ' 50

*3. L'HOMME ILLUSTRÉ * Ray BRADBURY*

Acest om are atîtea tatuaje încît pare o carte ilustrată:fiecare porțiune de piele povestește o întîmplare incredibilă care vă va purta în altă parte și foarte tîrziu. Dar, există un loc gol sub omoplatul stîng, unde se va scrie destinul celui care ascultă (20 nuvele/ preț 29 franci francezi).

A - clasic; G - fantastic; D - american graffiti

*4.LA COULEUR TOMBÉE DU CIEL * Howard P.LOVERCRAFT*

Umanitatea este pradă agresiunilor repetate a acestor ființe malefice care cîndva au fost stăpînii Pămîntului. Patru nuvele horror celebre, un prim pas în lumea monstrului marin din Cthulhu. Un lichior tare ce trebuie consumat în cantități mici. (4 nuvele / 29 franci francezi)

A - clasic; G - teroare; D - gotic; I - pericol iminent.

*5.DANS L'ABIME DU TEMPS * Howard P.LOVERCRAFT*

Din adîncul timpului și a oceanului, monstrul Cthulhu, din ce în ce mai amenințător, își arată tentaculele pe țărmurile noastre. Folosind mituri și tradiții pierdute, Lovercraft reușește să ne tulbure liniștea nopții. (4 nuvele / 29 franci francezi)

A - clasic; G - teroare; D - gotic; I - pericol iminent; Bi - ••

*6.LE CIEL EST MORT * John W.CAMPBELL*

O expediție polară descoperă într-o astronavă, îngropată sub gheață, un " lucru" viu pe care au imprudența de a-l trezi la viață. Această ființă venită din altă lume nu manifestă aceeași curiozitate științifică pentru oameni. Această nuvelă l-a inspirat pe John Carpenter în realizarea filmului " The thing" .(7 nuvele / preț 37 franci francezi)

A - redactor șef al celebrei reviste " Astouding" ; G - aventură insolită; D - suspans ; I - ET și sfîrșitul lumii

Nicolae C. ARITON

Ursula K. Le GUIN

Lumii îi spuneau PĂDURE

Selver nu rosti nimic un timp, rămînînd nemişcat ca un copac, în timp ce frunzele fremătătoare de deasupra lui îşi întunecau argintul, pe cînd norii acopereau stelele.

– Esti mai sigur decît mine în ce mă priveşte, vorbi el în cele din urmă, un glas în întuneric.

– Da, sînt sigur, Selver. Visele m-au învăţat bine şi apoi sînt bătrîn.Acum nu mai visez decît puţin, pentru mine.De ce aş face-o? Puţine lucruri mai mă surprind.Am avut de la viaţă tot ce mi-am dorit, ba chiar mai mult.Zile cît frunzele pădurii. Sînt un copac bătrîn şi găunos, numai rădăcinile mai trăiesc.Aşa că visez doar ce visează alţi oameni.Nu am viziuni şi nici dorinţe.Văd ceea ce este.Văd fructul rodind pe ram.De patru ani pîrguieşte fructul acela, al copacului adînc sădit.Vreme de patru ani, toţi am fost temători, chiar şi noi, cei care locuim departe de oraşele yeomenilor şi i-am întrezărit numai din ascunzători, sau le-am zărit navele zburînd pe deasupra, sau am privit locurile moarte acolo unde au doborît lumea, sau doar am auzit povestindu-se despre toate acestea.Ne este tuturor frică.Copiii se trezesc din somn plîngînd; femeile nu mai vor să meargă prea departe pe drumurile de tîrg; bărbaţii din Culcuşuri nu pot cînta.Fructul spaimei se coace.Şi te văd pe tine culegîndu-l.Tu eşti culegătorul.Tu ai văzut şi ai cunoscut toate lucrurile de care nouă ne este teamă să le aflăm: exilul, ruşinea, durerea, prăbuşirea pereţilor şi acoperişului Lumii, mama moartă în mizerie, copiii neînvăţaţi, neîngrijiţi...Aceasta este o vreme nouă pentru lume: o vreme rea.Iar tu ai suferit din plin.Tu ai ajuns cel mai departe.Acolo, la capătul potecii întunecate, acolo creşte Copacul; acolo se pîrguieşte fructul; acum tu întinzi mîna, Selver, îl culegi.Şi cînd un om ţine în mîna lui fructul acelui copac, ale cărui rădăcini sînt mai adînci decît pădurea, atunci se schimbă cu totul.Oamenii vor şti.Te vor recunoaşte, aşa cum am făcut-o şi noi.Unui bătrîn sau unui Mare Visător nu-i trebuie mult ca să recunoască un zeu!

Oriunde mergi, focul arde; numai ochii nu-l pot zări. Însă, ascultă, Selver, asta este ceea ce văd eu şi poate alţii nu văd, de asta te-am îndrăgit; te-am vizat înainte de a ne întîlni aici.Mergeai pe o cărare şi înapoia ta creşteau arbori tineri, stejari şi mesteceni, sălcii şi ilice, brazi şi pini, ulmi, anini, frasini cu flori albe, întregul acoperiş şi toţi pereţii Lumii reînnoite pentru totdeauna.Acum, adio iubite zeu şi fiu, drum bun.

Pe măsură ce Selver merse, noaptea spori, pînă cînd chiar şi ochii săi care vedeau în întuneric nu zăriră decît forme negre.Se depărtase numai cîţiva kilometri de Cadast şi ori se oprea, ori aprindea o lumină.Se opri şi bîjbîi pînă ce găsi un loc între rădăcinile unui nuc uriaş.Se aşeză acolo, rezemat cu spatele de trunchiul gros şi răsucit, care părea că mai păstrează în el ceva din căldura soarelui.Ploaia măruntă, ce cădea invizibilă în întuneric, răpăia pe frunzele de deasupra, pe braţele, gîtul şi capul lui Selver, protejate de părul său cu fir gros şi mătăsos, pe pămînt, pe ferigi şi pe vlăstarele din jur, pe toate frunzele pădurii, aproape şi departe.Selver rămase nemişcat, ca şi uliul cel mare şi cenuşiu de pe ramura de deasupra lui, fără să doarmă, cu ochii larg deschişi în întunericul ploios.

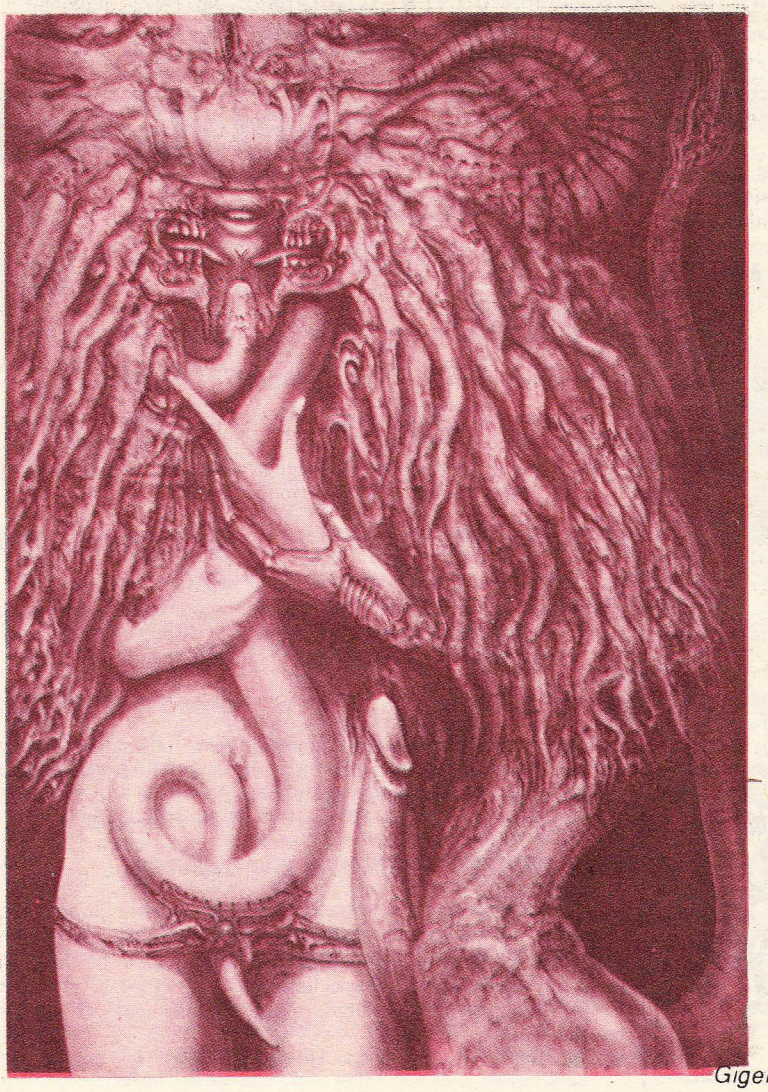

Giger

Pe căpitanul Raj Lyubov îl durea capul.Durerea începuse uşor în muşchii umărului drept şi crescuse treptat pînă la un zvîcnet deasupra urechii drepte.Centrii vorbirii sînt în cortexul cerebral stîng, îşi spuse el, dar n-ar fi putut-o rosti; nu putea vorbi, citi, dormi sau gîndi. Cortex, vortex. Migrenă, cangrenă, au! au! au! Desigur, fusese vindecat de migrene, mai de mult, în liceu. apoi din nou, în timpul şedinţelor obligatorii de Psihoterapie Profilactică ale Armatei, dar cînd plecase de pe Pămînt luase cu el şi cîteva pastile de ergotamină, pentru orice eventualitate.Înghiţise două, apoi un analgezic ultrasuper—hiper, un tranchilizant şi o pilulă digestivă, ca să anuleze cafeina care anihila ergotamina, însă durerea continua să-l sfredelească pe dinăuntru, deasupra urechii drepte, în ritmul unui tam-tam.Durere, sfredel, prîsnel, cercel, oh, Dumnezeule.

Domnul ne-a adus pre noi.Ne-a dus pre noi în ispită.Ce ar face Athsheenii împotriva unei migrene? Ei n-ar fi avut așa ceva, ar fi îndepărtat tensiunile cu o săptămînă înainte, prin vis.Încearcă, încearcă să visezi.Începe așa cum te-a învățat Selver. Deși n-avea habar de electricitate și nu putea înțelege realmente principiul electroencefalogramei, de îndată ce auzise de undele alfa și de momentul cînd apar ele, Selver spusese: „Ah, da, te referi la astea", iar pe ecranul ce afișa cele ce se întîmplau în căpșorul lui verde apăruseră inconfundabilele unduiri alfa; îl învățase pe Lyubov într-o lecție de o jumătate de oră cum sa oprească și să pornească ritmurile alfa.Într-adevăr, nu era nimic complicat.Dar nu acum, lumea este prea mult cu noi, au! au! au! deasupra urechii stîngi aud mereu apropiindu-se caleașca înaripată a Timpului, deoarece Athsheenii au incendiat alaltăeri tabăra Smith și-au ucis două sute de oameni.Mai exact, două sute șapte.Toți oamenii, cu excepția căpitanului.Nu era de mirare că pilulele nu puteau ajunge în focarul migrenei sale, căci acesta era situat pe o insulă la trei sute de kilometri depărtare, cu două zile în urmă.Departe, peste dealuri.Totul era cenușă și scrum.Iar prin cenușă, toate cunoștințele sale despre hilfii de pe Planeta 41.Prafgunoi, o grămadă de date false și ipoteze goale.Aproape cinci ani.E aici și-i crezuse pe Athsheeni incapabili de a ucide oameni, asemănători lui, sau lor.Scrisese lucrări voluminoase, explicînd cum, și de ce nu puteau omorî oameni.Totul era greșit.Complet greșit.

Giger

Ce nu înțelegeam oare?

Se făcuse timpul să meargă la ședința de la statul major.Se ridică prudent, mișcîndu-se cu tot trupul o dată, ca să nu-i cadă partea dreaptă a capului; se apropie de masă cu gesturile lente ale unui înotător subacvatic, își turnă un pahar cu vodcă „General Iisue" și-l dădu peste cap.Îi întoarse stomacul pe dos: îl extroverti și-l normaliză. Se simțea mai bine.Ieși din casă dar, incapabil să suporte zgîlțîiturile motocicletei, o luă pe jos de-a lungul străzii principale, prăfuite, din Centralville, spre cartierul general.Trecînd pe lîngă „Luau", se gîndi cu lăcomie la altă vodcă, însă căpitanul Davidson tocmai intra pe ușa localului și Lyubov merse mai departe.

Cei din **Shackleton** se aflau deja în sala de conferințe.De data aceasta, comandorul Young, pe care-l mai întîlnise, adusese de pe orbită niște indivizi noi.Nu purtau uniforma Flotei; după o clipă, ușor șocat, Lyubov îi recunoscu ca fiind umanoizi non-Terrani..Căută imediat să fie prezentat.Unul, domnul Or, era Cetian Păros, de un cenușiu închis, masiv și dur; celălalt, domnul Lepennon, era înalt, alb și drăguț: un Hainish.Îl salutară cu interes pe Lyubov și Lepennon spuse:

– Tocmai v-am citit raportul asupra controlului conștient al somnului la Athsheeni, doctore Lyubov.

Era o introducere plăcută și era de asemenea plăcut să fie numit cu titlul său de doctor, pentru care muncise.Conversația cu ei relevă că petrecuseră cîțiva ani pe Pămînt și că puteau fi hilferi sau ceva asemănător; prezentîndu-i, comandorul nu le menționase pregătirea sau funcția.

Sala se umplea.Gosse, ecologul coloniei, apăru și el; apoi, gradele superioare și căpitanul Susun, șeful Dezvoltării Planetare - operațiunile forestiere - al cărui grad, ca și cel al lui Lyubov, era doar formal, pentru împăciuirea militarilor.Căpitanul Davidson intră singur, cu ținuta dreaptă și mîndră, iar chipul său prelung și aspru era calm și destul de rigid.La toate ușile erau postate gărzi.Cefele Armatei erau toate înțepenite, ca la mumii.Conferința era de fapt o anchetă.Cui aparținea vina?

Vina e a mea, își zise disperat Lyubov; dar cu toată disperarea, privi peste masă, spre căpitanul Don Davidson, cu dispreț și scîrbă.

Comandorul Young începu pe un ton scăzut:

– După cum știți, domnilor, nava mea s-a oprit aici, pe Planeta 41, doar ca să debarce un lot nou de coloniști, atît și nimic mai mult; misiunea lui **Shackleton** este pe planeta 88, Prestno, din grupul Hainish.Totuși, deoarece acest atac asupra taberei voastre s-a petrecut în decursul șederii noastre aici, nu l-am putut ignora; mai ales în lumina anumitor amănunte despre care veți fi informați ceva mai tîrziu.Esențialul este că statutul Planetei 41, de Colonie a Pămîntului, este acum revizuit, iar masacrul de la tabăra voastră poate grăbi decizia Administrației în legătură cu el.Bineînțeles, hotărîrile pe care le putem lua noi trebuie să fie cît mai rapide, pentru că nu pot rămîne mult timp aici.Mai întîi, dorim să ne asigurăm că toți cei de față cunosc evenimentele.Raportul căpitanului Davidson asupra evenimentelor din tabăra Smith a fost înregistrat și ascultat de toți cei de pe navă.Îl cunosc și toți cei prezenți aici?Perfect.Acum, dacă aveți să-i puneți întrebări căpitanului Davidson, dați-i drumul.Aș începe chiar eu.Căpitane Davidson, ați revenit după o zi la locul masacrului, într-un hoper mare, cu opt soldați; ați avut permisiunea unui ofițer superior din Central pentru acest zbor?

– Da, sir, se ridică Davidson.

– Ați fost autorizat să aterizați și să incendiați pădurea din jurul taberei?

– Nu, sir.

– Totuși, ați incendiat-o?

– Da, sir.Am încercat, cu ajutorul fumului, să-i scot pe creechii care mi-au ucis oamenii.

– Mulțumesc.Domnul Lepennon?

Ținuta lui Davidson era fermă și hotărîtă; părea indiferent la faptul că ar fi putut avea necazuri.Bineînțeles, ofițerii aceia și străinii nu aveau nici o autoritate asupra lui; în legătură cu pierderea celor două sute de oameni și a represaliilor neautorizate el dădea socoteală colonelului său.Iar colonelul era chiar acolo și asculta.

– Erau bine hrăniți, bine adăpostiți, nu erau suprasolicitați, în măsura în care aceste lucruri sînt posibile într-o tabără de frontieră?

– Da.

– Disciplina era menținută foarte aspru?

– Nu.

– Atunci ce credeți că a determinat revolta?

– Nu înțeleg.

– Dacă nu există nici o nemulțumire, de ce unii dintre ei i-au masacrat pe ceilalți și au distrus tabăra.?

Urmă o tăcere îngrijorată.

– Aș dori să lămuresc ceva, interveni Lyubov.Hilfii băștinași, Atsheenii, care lucrau în tabără, s-au aliat cu cei din pădure împotriva oamenilor de pe Terra.În raportul său, căpitanul Davidson îi denumește pe Athsheeni: „creechi".

Traducere Mihai Dan PAVELESCU

(va urma)

Wilson TUCKER

AFACERI TURISTICE

La masa de dimineaţă, Judy se săltă pe locul ei şi anunţă prezenţa unei fantome în cameră, în noaptea ce tocmai trecuse, fantoma unui bărbat chipeş care o întrebase politicos ce mai face.Mama lui Judy fiind o fiinţă sensibilă dar şi un cetăţean american sănătos, zise că asta e un nonsens, fantome neexistînd în realitate.

– Bine, da atunci cine era bărbatul de astă noapte din dormitorul meu?

Mama mirată, îşi ridică privirea de la pîinea prăjită:

– Un bărbat, copilă?

– Da mamă. Un bărbat care arăta bine, mai bine şi decît tata, îmbrăcat într-un fel de uniformă maro, numai că bineînţeles nu era o uniformă militară ci doar o uniformă.

– Un bărbat? În uniformă?

– Da mamă.Un bărbat drăguţ, ştii tu...

– Ba nu ştiu.Eşti sigură că ai văzut un bărbat în dormitorul tău, noaptea trecută?

– Sînt sigură, mamă.Era o fantomă, fantoma unui bărbat.

– Oh, Judy! Iar fantoma asta.Doar te-am rugat să încetezi cu astea! Nu există fantome!

– Bine, poate că nu există, dar acest bărbat a intrat, călare pe un fel de scuter, drept prin peretele meu, s-a ridicat şi a ţinut un spici ca tipul ăla de la muzeu apoi m-a întrebat dacă mă distrez.

– Chiar aşa? Judy!

– Da, Mamă.I-am spus că da iar el a spus „Frumos îţi şade" s-a aşezat pe scuter, a traversat dormitorul şi-a ieşit drept prin celălalt perete al meu.

– Judy, ajunge! Visai.

– Da, Mamă,...totuşi motorul scuterului nu făcea nici un zgomot iar el avea uniformă...

– E-n regulă copilă.Uită-le dragă!

Judy nu uită nimic; puse problema la păstrare, undeva într-un colţişor, aşa cum fac copiii ca să acumuleze cunoştinţe şi experienţe temporar inclasificabile.Lăsă problema deoparte doar pînă seara următoare.La doar cincisprezece minute după ce urcase scările spre dormitor, fu înapoi, jos.

Tăticul stătea gheboşat pe un scaun şi citea ceva, străduindu-se să neglijeze zgomotul supărător al aparatului de radio.Mama asculta radioul chinuindu-se din cînd în cînd cu un joc de puzzle.Judy se opri în uşa camerei de zi, cu pijamaua încă împăturită şi cu o rochie atîrnîndu-i în cealaltă mînă.

– Ce vrei acum, fetiţă? Trebuia să dormi de zece minute.

– Bărbatul-fantomă a venit iar

– Ei, Judy! Nu începe din nou

– Bă da, Mamă, el e şi pe deasupra a mai adus nişte oameni cu el, de data asta, şi toţi sînt călare pe....

–Judy!

– Da, Mamă?

– Treci în pat.

– Da, Mamă.Fata se întoarse şi urcă încet scările.Se auziră paşii tîrşiiţi pe ultimele trepte iar uşa dormitorului fu trîntită ca de obicei.Mama îşi ridică ochii şi privi prin cameră după ajutor.

– Donald, trebuie să faci ceva.Copilul ăsta are fantome în cap, nu aud decît de fantome, fantome şi iar fantome.Mă îngrijorează. Nu ascultă prea mult radioul? Tu ce crezi?

Donald îşi ridică plictisit privirile din carte.

– Toţi copiii trec prin asta.Las-o baltă.Are imaginaţie, asta-i tot.

– Da, dar aşa imaginaţie! Nu-i sănătos.

– Ei, prostii.Las-o aşa şi cînd va fi mare o să se facă actriţă sau scriitoare sau mai ştiu eu ce.Ascultă....Se opri deoarece ajunsese la el zgomotul deschiderii uşii de la dormitorul lui Judy.Paşi nesiguri se apropiau încet, pe scări în jos.

Judy se opri cu teamă în uşă, privind cînd la un părinte, cînd la altul.

– S-a facut tîrziu, Judy, spuse Tăticu răspicat.Iar fantomele alea?

– Da, Tăticule.

– Nu te lasă să dormi, nu-i aşa?

– Nu tăticule.

– Cîte crezi că sînt?

Judy ezită:

– Patru...,nu, cinci cred, dacă o socotim şi pe femeia rămasă în perete, numai că ea e cam ceţoasă şi n-o poţi zări prea bine.Şi omul în uniformă.

– Oo, o uniformă, ei? Şi ce face el?

– Arată camera mea celorlalţi şi conduce scuterul tuturor celor care intră şi le spune de mobila mea şi de păpuşile mele şi de celelalte lucruri.Tăticule, lui nu-i place prea mult.

– Ei, asta-i acum! o întrerupse Louise.

– Stai puţin, Louise, lasă-mă pe mine.Îşi îndreptă atenţia spre fiica lui.Nu-i place mobila ta, Judy? De unde ştii?

– După cum vorbeşte, Tăticule.Spunea că e de pe vremea morilor de vînt sau aşa ceva şi a dat din mînă şi a privit în jos aşa cum faci tu cînd nu-ţi place ceva.Ca şi cum n-ar fi fost foarte bun, ştii tu.

– Sigur că ştiu.De pe vremea morilor de vînt zici? Ei, asta-i prea de tot.Nouă ne place iar dacă lui nu, să-i fie de bine, eşti de acord, nu? Şi ce au de gînd să mai facă?

– A vrut să ştie dacă mai trăieşte cineva în casa asta în afară de mine.

– A vrut, da? Ei bine, trebuia să-i spui că noi sîntem aici, jos.

– i-am spus Tăticule.Iar omul în uniformă mi-a spus să cobor şi să-ţi spun că ei sînt acolo.

– Mda! Dădu din cap a-nţelegere şi se pregăti să rezolve situaţia.Ei bine, îmi displace că-ti dezamăgesc fantomele, Judy, dar nici mama ta şi nici eu nu vom urca scările, să-i întîlnim. Să-i spui asta din partea mea.

– Bineînţeles, Tăticule.

– E-n regulă.Noapte bună, Judy.

Judy urcă treptele cu pas vioi iar uşa dormitorului fu trîntită ca de obicei.Dar se deschise din nou iar Judy coborî la fel de sprinten.Îşi băgă numai capul pe uşa sufrageriei.

– Tăticule?

– Ce-i? reveni el din adîncurile cărţii.

– Fantoma zice că ai face mai bine să vii sus că altfel ştie el ce să facă.

– Nu zău! Şi ce-o să facă?

– O să te raporteze

Donald trînti cartea de podea.Judy sări alarmată.

– Da, Tăticule, aşa a zis. A zis! strigă fetiţa.

– Judy, te duci direct pe scările astea, înapoi, şi-i spui fantomei ăsteia, că nu voi urca să-l întîlnesc.Numai dacă o să cînte " Yankee Doodle" la saxofon.Ai înţeles?

– Da Tăticule.

– E-n regulă atunci, du-te! Noapte bună!

– Noapte bună Tăticule.Picioruşele refăcură drumul în sus pe scări iar mînuţele dădură uşii dormitorului o bufnitură teribilă, după care, liniştea de la etaj a fost ceva binevenit.

– Ai văzut? - spuse Donald triumfător, ţi-am spus că lămuresc eu chestia.Tact.Asta-i tot ce trebuie, tact.Se lăsă să cadă în scaun şi îşi reluă locul în romanul de mistere.

Din dormitorul lui Judy sosi zgomotos sunetul ascuţit al unui saxofon care chinuia „Yankee Doodle".

Donald sări din fotoliu şi zvîrli cartea mai-mai să nimerească o vază.Scoţîndu-şi cu o smucitură furioasă cureaua de la pantaloni, se repezi pe scări, sărind cîte două trepte deodată. Nevastă-sa închise ochii şi încercă să închidă şi urechile după ce uşa dormitorului fu închisă din nou cu mare zgomot.Trîmbiţatul saxofonuului încetă. Nervoasă, îndoi o piesă din jocul de puzzle şi aşteptă căderea loviturilor.

În loc de asta, Donald coborî scările şi se opri în uşă.

– Louise...

– Poftim ,Donald?

– Fantoma vrea să urci şi tu.

– Donald!

– Dar el insistă.Zice că vrea să expună întreaga familie iar tu să urci binişor că altfel ne raportează pe toţi.Mai bine vino, Louise.Şi porni pe scări.

– Ah, în sfîrşit, exclamă domnul în uniformă.Se întoarse, să se adreseze celor ce aşteptau în spatele lui, aşezaţi cu toţii în nişte vehicule scunde.

– Aceasta este o unitate familială completă a secolului XX, anunţă el cu vădită satisfacţie. Provin dintr-o rasă de aborigeni ce populau continentul Nord-American cam de prin al 15-lea secol pînă într-al 33-lea.La stadiul lor de dezvoltare, pe care-l vedeţi aici, ei locuiau împreună, ca o unitate familială, în spaţii de locuit numite „case", un tip de clădire conţinînd mai multe celule mici similare acestuia.În general, fiecare membru al unităţii dormea într-o celulă separată dar trăiau împreună în restul celulelor din alcătuirea casei.Observaţi bărbatul.În această epocă timpurie el şi-a asumat rolul de lider al unităţii familiale şi este interesat în manifestarea diverselor caracteristici, fizice şi psihice, care-l indică drept lider, sau şef.Priviţi îndeaproape la faţa lui şi veţi zări păr, sau puf, crescînd.Aceasta era cunoscută sub numele de „barbă" iar creşterea ei era permisă ca semn de independenţă.Aceşti oameni timpurii erau extrem de încăpăţînaţi, aşa cum aţi observat cu cîteva clipe mai înainte, cînd a fost necesară folosirea unui instrument muzical al secolului XX pentru a-l determina să iasă din celula lui.

– Pleacă, se răsti Donald la omul în uniformă, ne deranjezi.

– Într-o perioadă şi mai îndepărtată din evoluţia rasei lor, aşa cum veţi observa la următoarea oprire, aborigenii nu învăţaseră încă să folosească unelte şi, bineînţeles, nici nu erau în stare să ridice clădiri ca aceasta.În timpul acestei foarte îndepărtate perioade ei locuiau în caverne naturale ghemuiţi în preajma unor focuri continue care le asigurau protecţie, mîncare şi căldură.În timpul prezentei perioade, după cum observaţi, au găsit mijloacele să-şi facă focul în interior, atît pentru căldură cît şi pentru gătit, de asemenea, au dezvoltat cîteva instrumente primitive care să-i ajute la mîncat.Apucatul cărnii crude cu degetele,aproape că a dispărut în anul pe care-l aveţi în faţă.

– Fain, îmi place! exclamă Louise

– Şterge-o, îl întrerupse Donald.E ora de culcare a fetii. Plimbă-ţi uniforma de aici.

Cei din această rasă, continuă isteţul bărbat în uniformă, erau numiţi Indieni sau Americani, cei doi termeni fiind interschimbabili.Existau printre ei secţiuni sau triburi, fiecare din ele adoptînd numele vreunui patron sfînt, zeu protector sau baron tîlhar, către care plăteau tribut monetar şi de onoare.Uneori, triburile lor purtau nume colorate precum „Ohio", „Dogpatch", „Jones" „Republican" şi aşa mai departe

– Eşti un radical! exclamă Donald.Ieşi chiar acum afară de aici că pun ciinele pe tine!

– Nu se ştiu prea multe despre culturile lor sociale pentru că numeroasele lor triburi erau permanent în război unele cu altele, făcînd astfel hazardată supravegherea istorică iar acumularea de informaţii, extrem de dificilă.Vom mai face

încă o oprire în această epocă pentru a observa adunarea înțelepților triburilor, iar acolo veți vedea cum se hotărăsc reguli și legi, cum se colectează taxele ș.a.m.d.După aceea ne vom deplasa ceva mai departe pentru o scurtă privire asupra strămoșilor acestei familii și dacă sîntem norocoși poate-i vom vedea vînînd cu arme primitive, prin păduri.Trebuie să vă reamintesc că pe timpul acestei etape a turneului să țineți mai aproape scuturile protectoare, tot timpul, pentru că din cînd în cînd pot să cadă printre noi bucăți din armele lor.Făcu o pauză ca să se întoarcă și să acționeze levier.

Vehicolul începu să se deplaseze prin cameră scoțînd-o pe doamna cea neclară din limitarea peretului și dîndu-i un aspect solid, uman.Omul în uniformă aruncă o privire peste umăr.

– Și așa, spunem la revedere colaboratorului și romanticului secol 20 cu numeroasele lui treburi, cu oamenii lui primitivi și obiceiurile lor nostime.Se întoarse și privind fix la Donald, ordonă cu voce joasă omului rămas cu gura căscată:

– Și vezi ca data viitoare să fii aici la timp, amice.Și să nu mai aud prostia aia cu saxofonul.

Vehicolul străbătu camera și se topi în peretele opus, doamna de pe ultimul loc întorcîndu-se pentru o ultimă privire amuzată către nostima mobilă din vremea morilor de vînt.Fața ei se decoloră și ea asta vizitatorii dispărură cu totul.

– Donald....- nevasta tremura.

– Nu-mi pot face una ca asta, mie! hîrîi acesta, și eu sînt un contribuabil (taxpayer). Am să-l întreb pe delegatul zonei noastre despre asta.

Judy:

– Era un bărbat drăguț, nu-i așa Taticule?

Tăticul, raționînd corect că frumosul om in uniformă și vehicolul lui straniu cu pasageri fantomatici va reveni în noaptea următoare, se pregăti corespunzător.

Cu cîteva minute înaintea orei obișnuite de culcare a lui Judy, vehicolul își ivi botul dintr-un perete al dormitorului iar ghidul în uniformă putu fi văzut ridicîndu-se pe locul său și pregătindu-se să-și susțină prelegerea despre unitatea familială a secolului douăzeci.După ce se materializă, aruncă o privire prin cameră și observă lipsa soției și a copilului.

–Haide, haide, odată! spuse el nemulțumit.Adu și restul familiei tale.Azi avem un grup deosebit.

– Am o surpriză pentru voi, replică Donald cu blîndețe.

– Zău? Ce anume?

– Asta! răcni Donald, dînd la iveală din spatele său o pușcă cu două țevi.Îndreptă arma spre vehicolul întesat cu oameni și trase din ambele țevi.Din peretele opus săriră bucăți de tencuială iar fereastra se făcu țăndări.

Ghidul clătină din cap.

– Să-ți fie rușine! Cheamă-ți, te rog, familia - și se aplecă să ridice un saxofon....sau trebuie să cînt iar?

Întorcîndu-se spre turiștii care-l priveau, spuse:

– Acesta este un bărbat al secolului XX.Tocmai ați fost martorii unui foc de artificii primitiv, utilizat de acești oameni la buna primire a vizitatorilor proprietăților lor sau la celebrarea sărbătorilor speciale dedicate dumnezeului lor.Va fi un gest generos din partea noastră să-i arătăm acestui om că apreciem spectacolul pe care l-a pregătit pentru noi.Cei vechi, după cum știți, excelau în micile atenții și în lingușiri.

Izbucni în aplauze politicoase iar turiștii din spate îi urmară exemplul.Cineva aruncă niște monede mici.

Donald trînti arma de podea și o călcă în picioare.

– Acum, omul din secolul XX și-a început dansul de bunvenit, un ritual tribal transmis pînă la el de la focurile strămoșilor care încă mai hălăduiau prin păduri cu numai cîteva sute de ani mai înainte.Am în mînă un instrument muzical din epoca lor, instrument muzical numit saxofon și voi interpreta un cîntecel care-i va aduce aici perechea și copilul, din zonele apropiate clădirii în care locuiesc...

Donald își continuă încercările.Noaptea următoare, după ce întinsese cu grijă un furtun, de la baia etajului doi pînă în dormitor, imediat ce vizitatorii se iviră din perete - un grup mai mic de data asta - el încercă să-i prindă sub un puternic jet de apă.Apa țîșni prin vizitatori și se împrăștie pe peretele crăpat din partea opusă a camerei.

(Ghidul:)

– Acesta este un bărbat al secolului douăzeci.Ne întîmpină în locuința sa cu apă, un ritual destinat să alunge - prin spălare - spiritele rele care ne-ar putea incomoda sosirea.După ce

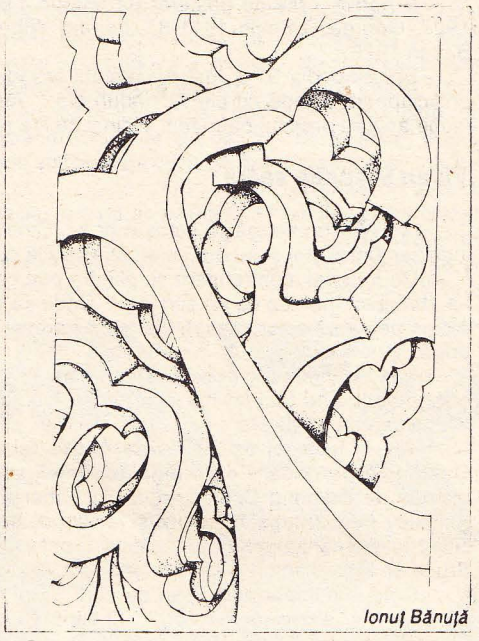

Ionuț Bănuță

pereții vor fi bine spălați iar locuința va fi sigură pentru noi își va începe dansul de bun venit iar noi va trebui să ne arătăm aprecierea prin aplauze sau mici daruri și monede.După aceea, producînd anumite note cu instrumentul din mîna mea, voi chema și restul familiei.Acum, să observați mobilierul nostim...

Plecînd, ghidul îl încredință pe Donald:

– Ține-o tot așa, prietene.Ai aranjat cel mai fain show din întreaga mea carieră! Oamenii or să vorbească de noi și or să ne facă reclamă grozavă.

Donald continua.

Cu bombele lacrimogene nu reuși decît să-și alunge familia și pe el însuși din casă; aduse un radio, un fonograf, mai multe trompete de automobil și o sirenă împrumutată încercînd să-i alunge pe turiștii din viitor cu un val de zgomot dar nu reuși decît să-și spargă propriile timpane; lansă un roi de albine în cameră și se alese cu o mulțime de înțepături; nevastă-sa se chinui să-l oprească să dea foc mobilei adunate în mijlocul dormitorului...

– Acesta este un om din secolul XX.El se pregătește să ne ureze bun venit prin arderea numeroaselor obiecte mici și roșii pe care le vedeți zăcînd pe podeaua din unitatea de locuit.Acum, obiectele roșii vor exploda cu un zgomot teribil, alungînd astfel spiritele rele ce pîndesc pe aici - crede el - și asigurînd astfel liniștea vizitei noastre.Acum vă rog să observați...

La colțul străzii , sprijinit de un felinar, stătea un tip stors, cu ochii privind în gol.Nevastă-sa îl părăsise și se dusese la mamă-sa declarînd că ea și copilul ei se vor întoarce în acea casă groaznică atunci și numai atunci cînd el va fi eliberat definitiv camera lui Judy de vizitele alea oribile.Nu mai fusese la muncă de o săptămînă și slujba-i era în pericol; nu dormise cam tot de atît timp și sănătatea-i era și ea în primejdie.Prietenii îl ocoleau crezînd că dăduse în patima beției.

Toate astea, una peste alta, îl transformaseră într-un trist exemplar al omului secolului XX.Era la ultima limită și vroia să termine cu toate dar....apăru un autobuz.

Îi atrase atenția cineva care sporovăia cu o voce joasă și-și ridică privirile! Instinctiv, se făcu mic la vederea autocarului cu turiști rulînd pe stradă.Speriat încă, îi întoarse spatele și descoperi trecătorii ce se uitau curioși la autocar.

Donald făcu ochii mari.

Vehicolul scund își făcu apariția de fiecare noapte, prin perete, iar Donald văzu pe ghid ridicîndu-se pe locul său ca să se adreseze turiștilor din spate.

Donald, cu brațele încrucișate, aștepta.

Vehicolul întreg, arhiplin, apăru la vedere și se opri.

Ghidul în uniformă îl privi întrebător pe Donald!

– Cam liniște pe-aici, amice.Nu poți aranja nimic?

– Ba da, cum să nu, domnule! Așteptați numai puțin.

Traversă dormitorul și, ajuns la o ușă, o deschise larg dîndu-se la o parte ca să facă loc mulțimii:

– Priviți, oameni buni, cum v-am spus: fantome reale, autentice! Scoțîndu-și pălăria, îi lăsă unul cîte unul în dormitor, avînd grijă ca fiecare să pună o monedă în pălărie.

– Fantome reale, autentice! Singura casă bîntuită din Liberty-Ville! În fiecare noapte, la aceeași oră, echipa de fantome iese din peretele de colo și defilează prin cameră.Apropiați-vă de ele, oameni buni, încercați să le atingeți, să le simțiți.Nu puteți! Poftiți înăuntru și întîlniți fantomele mele!

Dintr-o dată, micul dormitor fu înțesat de oameni temători ce se foiau, străduindu-se să ajungă în față ca să poată căsca gura la vehicolul fantomă.Mîini curioase se întinseră să-i atingă pe turiștii din viitor dar nu găsiră decît aer.Izbucniră flash-urile fotografilor avizi după instantanee ale vizitei.Un reprezentant al Societății Eterice Americane își agăță ochelarii de nas și apropie un chibrit aprins de uniforma elegantă a ghidului să testeze dacă nu cumva arde și astfel să dea la iveală înșelătoria.Ghidul privea la ei ușor buimăcit.

– Ei, nu, tot va trebui să te raportez!

– Vorbește, umblă, cîntă la saxofon! mai striga și Donald pe deasupra tuturor.O fantomă autentică, reală, oameni buni.Veniți și priviți!

– De unde dracu au mai apărut și ăștia? vru să știe un reporter în timp ce străpungea cu două degete obraznice fața dezaprobatoare a ghidului.Să fiu al naibii dacă mă sperie cu ceva!

– Există o legendă în legătură cu casa, explică Donald abil. Tipul în uniformă era un inventator excentric care obișnuia să trăiască aici și care în final s-a sinucis.Povestea spune că era inapt pentru serviciul militar din cauze medicale și că purta uniforma asta ca să-și împace conștiința; pretindea că inventează mașini de război pentru Guvern.Vedeți toți oamenii ăia din spatele lui?

Toți își întoarseră capetele spre turiști.

– Au fost asasinați! zise Donald cu voce joasă și răgușită.Potrivit legendei, inventatorul ăsta nebun i-a omorît și le-a zidit trupurile în pereți.

Un nou val de curioși ce pătrundea în dormitor îi atrase atenția lui Donald.Trîntind bine pălăria cu monede el își făcu drum către ușă.

– Poftiți oameni buni.Fantomele sînt aici! Intrați să vedeți fantome în singura casă bîntuită din oraș! În fiecare noapte...

În următorul weekend, soția și fata se întoarseră acasă iar Judy fu instalată în alt dormitor.Cu trecerea timpului, Judy deveni foarte interesată de tînărul Hopalong Cassidy.

Traducere : Dan POPESCU

H.R. Giger

Un Alien printre oameni?

Născut pe 5 februarie 1940 la Chur (Elveţia) Giger nu s-a comportat asemeni unui copil obişnuit la vîrsta lui: „ Foarte de timpuriu am fost atras de sexul opus. Locurile cele mai negre erau cele care mă interesau cel mai mult."

„ La grădiniţă erau cîteva fete foarte frumoase şi le aşteptam ore întregi în faţa caselor lor. Totuşi eram prost văzut şi foarte curînd am fost supranumit „ Vînător de fuste" .

Au urmat primii cinci ani de şcoală în care Giger a avut parte de un profesor extraordinar: „ ... se numea Wieser. El m-a învăţat să modelez, să desenez, să construiesc decoruri etc." Din nefericire acesta muri de cancer şi clasa din care făcea parte şi H.R.G. a fost „ binecuvîntată" cu un „ Imbecil bătrîn care încerca, după cinci ani, de trîndăvie, să ne pregătească pentru examen dîndu-ne teme pentru acasă" . Urmarea firească: repetenţia (din cauza matematicii).

„ Repetenţia fiind un lucru pe care eu şi tata nu ni-l puteam permite la Chur, am plecat la Lausanne unde o italiancă mi-a predat în franceză primele mele noţiuni de engleză."

Din vremea adolescenţei datează şi primele semne ale puternicei atracţii exercitate asupra tînărului Giger de tenebre şi macabru. E vorba de „ trenul cu fantome" şi „ camera neagră" . Traseul „ trenului cu fantome" era un culoar strîmt şi întunecos „ înţesat de schelete, monştri şi cadavre de carton şi ipsos. Beculeţe funcţionînd cu baterii furate de la bicicletele parcate pe stradă, şi pe care le vopsisem, răspîndeau o lumină fantomatică ce dădea fiori. Prietenii mei mişcau spectrele, spînzuraţii şi morţii ce ieşeau din coşciuge" .

Debutul editorial şi-l face în 1959 în revistele underground în care îi apar desene din ciclul „ Copiii nucleari" .

Între 1963 –1965 urmează cursurile Şcolii de Arte decorative din Zurich şi continuă să colaboreze la reviste: CLOU, AGITATION, iar în 1966 are loc vernisajul primei sale expoziţii individuale la galeria Benno din Zurich. Locuieşte la actorul Paul Weibel unde cunoaşte pe actriţa Li Tobler de care se îndrăgosteşte nebuneşte. În anul următor participă la expoziţia organizată de Urban Gwerder la care are loc proiecţia primului film intitulat „ HIGH" despre tablourile sale şi avînd o durată de zece minute.

În vara aceluiaşi an locuieşte la Tessin şi se consacră sculpturii: CERŞETOR, COPIL CU VALIZĂ şi MENŢINEREA VIEŢII.

Anul 1968 rămîne anul în care Giger „ naşte" prima sa fiinţă extraterestră. E vorba de o cuirasă din polivinil reprezentînd „ monstrul" filmului de treizeci de minute „ Swiss-made" . Participă şi la expoziţia „ Omagiu lui Che" . În 1971 apare primul catalog al operelor lui Giger sub titlul „ A RH+"

În 1976 face cunoştinţă cu Alexandro Jodorowski, prin intermediul lui Salvador Dali, şi are ocazia să colaboreze la prima variantă a filmului „ DUNE" concepînd lumea Harkonnenilor după scenariul lui Moebius. Din păcate proiectul eşuează din lipsă de fonduri. Anul următor marchează începutul marşului triumfal al lui Giger către vîrful piramidei artelor fantastice, acesta fiind însărcinat să creeze un monstru pentru filmul science fiction **Alien** de Dan O' Bannon

1980. Triumf total. Schiţele şi tablourilor pentru „ Alien" sînt expuse mai întîi la Zurich, apoi la Lausanne. În revista „ Penthouse" . Bob Giuccione consacră un reportaj de 14 pagini tablourile erotice ale lui H.R.G. Pe 14 iulie, în Dorothy – Chandler – Pavillon, Giger primeşte Oscarul pentru „ BEST ACHIVEMENT FOR VISUAL EFFECTS" în filmul „ Alien" .

Urmează alte expoziţii şi filme: Poltergeist II (1986 – Premiul Tell); Teito Monogatari (1988); Mirror (1988); Alien III (1990); Dead Star (1991).

Ionuţ BĂNUŢĂ

(urmare din pagina 3)

9 Aprilie Vineri

- Iain Banks, despre care se scrisese în nr.1 că şi-a rupt patul, a protestat susţinînd că patul fusese numai ud nu şi îndoit.

- Harlan Ellison se simte bine cu sănătatea: " Nu am intenţia să mor prea devreme pentru că vreau să trăiesc destul ca să apuc să scuip pe mormîntul lui Chris Priest" .

- Ian Watson a fost surprins la piscină în timp ce îşi căuta indispensabilii. " Nu pot să-i găsesc. Îi aveam acum cîteva minute. Cum să mă duc la micul dejun fără ei." Pînă la urmă, au fost găsiţi într-o şosetă. Şi s-au dovedit a fi purpurii.

- Heliograph-ul a luat naştere dintr-o lupta înveşunată între două forţe. Umanitatea împotriva tehnologiei antice. Dave Clements a reuşit să tipărească revista, după care nu l-a mai recunoscut nimeni fiind acoperit cu un strat gros de cerneală. Mai tîrziu Amanda Baker a anunţat " Aş fi putut să vă dau tehnologie din anii ' 80, dacă aţi fi cerut."

- Centenar: A avut loc a 9 Suta adunare prezidată de Tim Illingworth. Ce ar fi să aruncaţi o privire pe celelalte lucrări ale sale.

- 9 Aprilie - zile de naştere: Barrington J.Bayley 1937, Charlea Burbee 1915, Hugh Hefner 1927, George O.Smith 1911-81, Lenard Wibberley 1915-83, Francois Rabelais 1553, Francis Bacon 1626.

- Enciclopedia SF a fost prezentată la radio. Pe lîngă alte lucruri interesante au anunţat că enciclopedia începe cu cîteva rînduri din " Also Sprach Zarathustra" şi se termina cu o informaţie asupra preţului patruzeci şi cinci de lire pămîntene.

Vineri 9 Aprilie seara

- Ian Watson neagă ce scria în nr.2 „ Cineva a lăsat şosetele purpurii de aceeaşi culoare cu indispensabilii mei şi eu am încercat să mi le pun în jurul taliei pînă...

- Un fotograf independent se plimba prin camp căutînd un fan SF cu totul deosebit şi cineva l-a sfătuit să încerce cu un scriitor. " Unde să găsesc unul?" s-a interesat. A fost trimis la Brian Aldiss pe care l-a fotografiat. Dar cînd l-a întrebat:" Şi ce cărţi aţi scris?" Aldiss a dispărut fără urmă...

- Toţi cei interesaţi în primirea unui calup de ciocolată (cu lapte sau fără în funcţie de gustul cîştigătorului) au fost invitaţi la o tombolă organizată de Jersey Prezervation Trust. Costul unui bilet a fost de 20 de lire.

- Acum treizeci de ani Brian Aldiss îşi aminteşte:" Bullcon-ul de la Petesburg ' 63. Oaspetele de onoare era elegantul, inteligentul Bruce Montgomery, mai bine cunoscut sub numele de Edmund Crispin, editor la Faber Best SF. Pentru că Bruce se afla acolo, apăru şi Kingsley Amis (Kingsley fusese şi la Gloucester cu un an înainte, cînd enervase o sală întreagă citind foarte sentimental pasaje dintr-o povestire de dragoste de Arthur Clarke). I-am vîndut lui Bruce un tablou în ulei. Am aflat mai tîrziu că l-a pierdut."

- Cele mai importante titluri de cărţi SF şi fantasy apărute în 1893: Ambrose Bierce - " Pot să existe şi astfel de lucruri?" , Lewis Carrol Sylvie şi Bruno trag concluzii " , Camille Flammarion - " La fin du monde" , Rudyard Kipling -" Many Inventions" şi Robert Louis Stevenson cu " Island Hight' s Entertainment" .

- Primul Eurocon la care a participat Ramsey Campbell a fost în 1961 la Harrogate.

Sîmbătă: 10 Aprilie, dimineaţa

- Malcom Edwards a revenit la Helicon după ani de exil. Gurile rele susţin că ar avea legături cu cei din comitetul pentru WorldCon.

- Caroline Mullan: " Ce s-a întîmplat cu celulele creierului meu" . Răspuns: " Le-ai uitat la bar" .

- Premiile BSFA - " Administratorul Nicholas Mahoney intenţiona să dea aceste premii la Jersey, dar a renunţat temîndu-se că deciziile lui Kev McVeigh (Coordonator BSFA) să nu fie unilaterale. Premiile se vor da la Mexico. " (Jenny Glover)

- O înregistrare video a activităţii artistului Aurel Manole a putut fi văzută la ora 19 într-o cameră la subsol.

- Tot la subsol a rulat şi filmul " WSF Întîlnire anuală în China ' 91" de Thomas R.P. Mielke.

- Pantalonii lui John Brunner au dispărut în direcţia unui atelier de reparaţii.Se aude că îşi va comanda o altă pereche. Jack Cohen a comentat: " Eu am întotdeauna patru perechi de schimb" .

- Tricentenar cyberpunk. În 1693 Gottfried Leibniz a inventat primul calculator mecanic care putea multiplica şi divide. Astfel s-a deschis o eră nouă în tipărirea biletelor de masă. (Ruşine să-ţi fie că ai inventat motorul ăla, fir, eu am primit numai o falată şi un pepfi!)

- Quacentenar: În 1593 Johannes Hepler a început să scrie cartea sa bazată pe noua teorie heliocentrică, introducînd şi elemente de hard SF - puteri demonice călătorind spre Lună. A apărut în 1634 şi a ratat premiul Hugo (a avut mai mult noroc cu Eastercon Silly Award).

Sîmbătă seara

- S-a pus din nou problema WorldCon-ului din Irlanda. Încă se încearcă să se aleagă un comitet.

- Buletin meteo. Azi la amiază, s-au înregistrat căderi masive de copii ale " Înlănţuirii" la hotelul fanilor. Prognoza e încă incertă.

- Dezvăluiri: Jack Cohen: " N-o să plec din bar pînă nu-mi dau de băut pe gratis" .

Corul: " Nu! Fariseule!"

D.Langford a mărturisit la bar că este foarte timid şi ruşinos...

- La cinematograful Lido a rulat filmul „ Sunetul muzicii" prin corespondenţă cu Mr.G.Khan.

(va urma)

Selecţie şi traducere:
Ana-Maria NEGRILĂ

Florin MUNTEANU

PIRAMIDA (II)

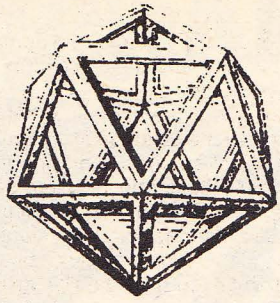

Icosaedru

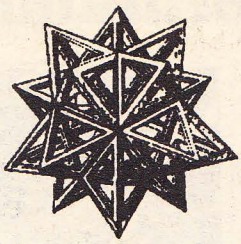

Dodecaedru stelat

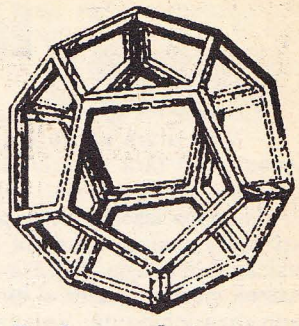

Dodecaedru

Încercam în numărul trecut să vă sugerez importanța noțiunii de Formă precum și a modului în care, contemplînd natura, înaintașii noștri ar fi putut ajunge la conștientizarea unor legi profunde ale Universului, fără a simți nevoia utilizării unor aparate auxiliare specifice tehnicii de azi. Am putea conchide că obiectul de studiu are o mare influență asupra celui ce îl analizează sau îl concepe și din acest motiv, o reintegrare a omului modern în Natură ar putea fi condiționată de înțelegerea și utilizarea noțiunii de Formă. În acest context, ideea de ***Forma naturala*** poate deveni un concept sinteză ce își

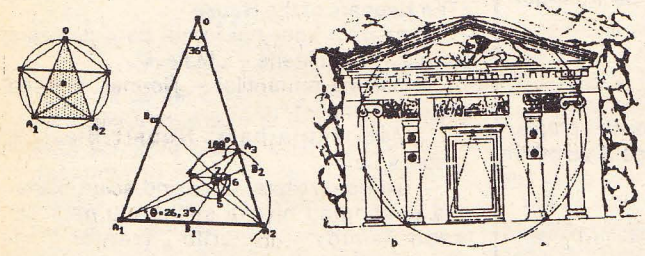

Studiu armonic al unui mormînt lupestru de la Mira (Asia Mică - după M.

are originea în ideile de ***frumos*** și de ***armonie*** din antichitate (fig. 1), în ideea de ***proporție*** utilizată în estetica și teoria artei (fig. 2,3), în conceptele: ***eficient*** și ***economic*** din ultima perioadă, în ideile de evoluție entropică și negentropică a sistemelor complexe departe de echilibru, de ordine și organizare în haos, în ideile de simetrie, omotetie, similaritate și autosimilaritate prezentate în teoriile privind structurile fractale (fig. 4) și structurile geometrice bazate pe numerele de aur (fig. 5), etc.

Figura 4

Structură fractală generată recursiv. Jocul detaliu alb-negru

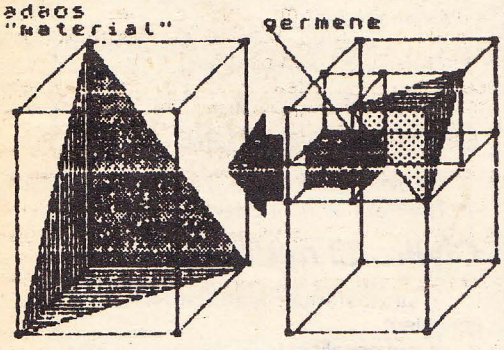

Proprietăți protective ale paralelipipedului de aur

Dar, să revenim la Piramidă, pe care o consider: formă naturală, un prototip al ortotehnologiei (în sensul definit în Ortofizica de M. Drăgănescu), un obiect artificial care, prin utilizarea unor proporții speciale, a unor materiale și tehnici de construcție adecvate și prin amplasarea bine aleasă, capătă proprietăți deosebite, „rezonînd" într-un mod subtil cu Universul.

Măreția și în același timp simplitatea complexului de la Gizeh a atras atenția și nedumerirea specialiștilor din toate generațiile. Sute de expediții s-au perindat prin fața Sfinxului încercînd să înțeleagă scopul acestei risipe aparente de energie. Mii de pagini au fost umplute de părerile celor ce au meditat la poalele imensului edificiu de 144 m înălțime al piramidei lui Keops. Dar nici una din aceste păreri nu a fost atît de șocantă prin implicații ca cea făcută de francezul Antoine Bovis, care prin 1950, afirma că în interiorul piramidei are loc un proces de mumificare naturală. Afirmația se baza pe o observație făcută la fața locului referitoare la mumificarea micilor viețuitoare care-și găsiseră moartea în interiorul piramidei. Deci în loc de schelete, așa cum ar fi fost normal, cercetătorul a colectat viețuitoare bine conservate prin deshidratare. Revenit în Franța, Bovis are năstrușnica idee să-și construiască o piramidă din carton, care respectă proporția celei egiptene (fig. 6), să o orienteze pe direcția NS și, în poziția echivalentă camerei regelui, aproximativ la 1/3 din înălțime, să plaseze cadavrul unei pisici. Spre mirarea lui, cadavrul s-a deshidratat, mumificîndu-se. Așa a început studiul inedit, și azi controversat, al Efectului de piramidă. Rînd pe rînd, cercetători din numeroase țări au prezentat rezultate ale unor experiențe în care piramida, sau mai general forma geometrică a unui spațiu, poate influența desfășurarea unor fenomene fizice. Drbal și Pavlita din Cehoslovacia, Eric McLuhan din Canada, Ottmar Stehle din Germania, George L. Brandes din USA, la noi în țară Dr. Marioara Godeanu și un colectiv interdisciplinar, sînt doar cîteva nume ale celor ce și-au dedicat o mare parte din activitatea de cercetare acestui domeniu de studiu.

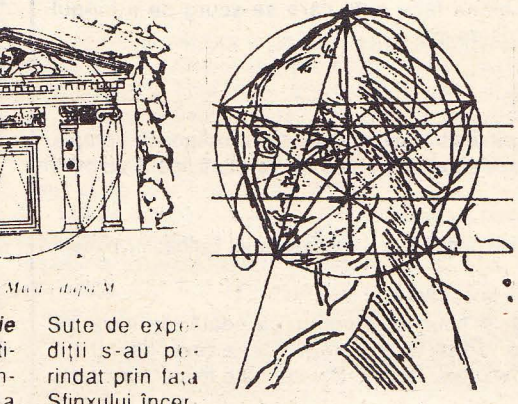

Studiu pentru proiectul de vestă pentru compoziției „Fecioara între stînci". Leonardo da Vinci. (Utilizarea unor rețele regulatoare bazate pe numărul de aur plan)

Primul brevet de invenție, deci prima aplicație „legiferată" a efectului de piramidă, îi aparține, începînd cu 1959, lui Karel Drbal. Brevetul prezintă un „dispozitiv" de ascuțit lamele de ras, respectiv o piramidă în interiorul căreia, pe un suport adecvat, se așează lamă de ras. Cercetările experimentale efectuate înainte de acordarea brevetului de invenție au arătat că lama își mărește de cîteva ori durata de utilizare, dacă în loc să fie ținută în aparatul de ras sau în ambalajul original, este menținută într-un volum delimitat de o piramidă orientată. În unele cazuri s-a constatat, prin măsurători pe microscop, o „refacere" a tăișului unor lame uzate, un fel de ascuțire a lamei prin resemnarea structurii cristaline. Din acel moment (1959) și pînă azi, în punctul considerat activ din interiorul unei piramide orientate s-au plasat cele mai neașteptate obiecte, în speranța că evoluția acestora ar putea desconspira ceva din mecanismul implicat. Singurul lucru cert obținut este că evoluția în timp a majorității reacțiilor chimice testate, a proceselor de cristalizare sau polemizare, de îmbătrînire sau precipitare, este afectată de forma spațiului în care se desfășoară reacția. Totul se petrece ca și cînd Forma, și în special piramida, ar juca, în anumite condiții, rolul unui catalizator sau al unui inhibitor. Calitatea reacției sau a procesului nu se modifică: o reacție de polemizare rămîne o reacție de polemizare! În schimb, viteza de desfășurare a procesului poate suferi variații suficient de mari pentru a exclude erorile experimentale. Deci ceva se întîmplă cu „Timpul" în acel Spațiu, vrînd parcă să confirme o butadă de acum 1000 de ani care spune că: Totul se teme de Timp, doar Timpul se teme de Piramidă!

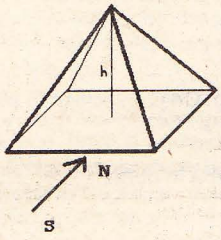

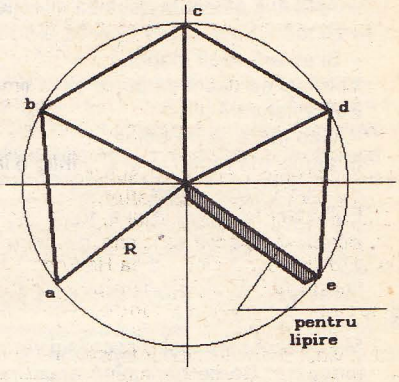

Intermundiul

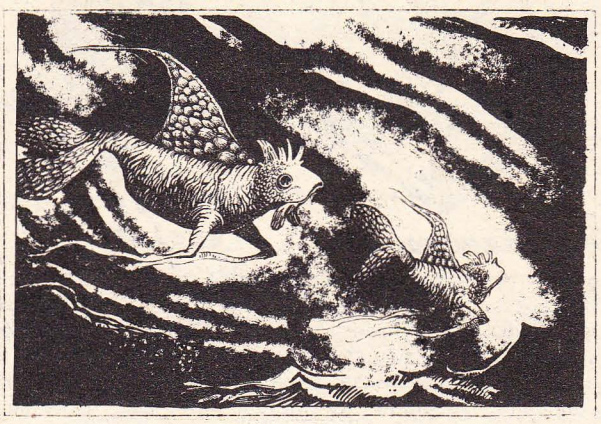

Eulhaster îmi spunea adesea:

– Vino afară să ne batem, şi ieşea afară fără să privească în urmă.

Eulhaster ieşea afară şi părea a şti ceva mai presus de mine. Velsilani îşi roade unghiile şi văd lucirea mată a colţilor ei cînd trec prin raza incidentă. Velsilani mă vede şi mă cheamă. Şi eu mă apropii.

Întrebare 1: De ce pare atît de indiferentă: se preface, se stăpîneşte sau este?

Întrebare 2: De ce teama de lovituri, zgîrieturi, moarte, cînd Eulhaster îmi spune:

– Vino afară să ne batem.

– Ascultă, îmi spune Velsilani, cine era aici mai înainte?

– Cum aşa „mai înainte" ? o întreb.

Velsilani îşi mişcă pielea de pe pîntece şi blana face cute care se scurg de-a lungul muşchilor coastelor spre gît, apoi spre coadă, şi iar spre gît.

– Nu ştiu.

Mă uit dacă se mai vede cuvîntul. Se mai vede.

CNOSOS

Eulhaster intră şi iese la anumite intervale. Şi cînd intră mă priveşte cu ură. Apoi se apropie tiptil de Velsilani şi o muşcă. Asta ca să demonstreze că el este stăpînul. Velsilani ţipă şi eu mîrîi la el. Şi atunci Eulhaster spune:

– Vino afară să ne batem, şi iese.

Întrebare: Ce este afară? Ştiam că afară nu este nimic. Dar cu excepţia lui Eulhaster nimeni nu a mai ieşit.

Întrebare: Există lucruri care sînt şi totuşi noi nu le vedem?

De ce nu le vedem? Căci ar putea fi văzute, şi spun asta pentru că odată, de mult, de dimineaţă cred, am ieşit pe furiş după Eulhaster să văd ce face el afară. Făcea ceva, dar nu am înţeles ce. Pentru mine, afară nu era nimic. Un spaţiu gol. Doar Eulhaster care mişuna şi opera cu cîte ceva, dar eu nu am putut înţelege cu ce.

Velsilani plînge cu sughiţuri.

– Se aude ceva dincolo! îmi spune şi arată îngrozită spre partea de unde se aude.

Mă reped să văd ce e. Cînd mă întorc mă întreabă ce era.

– Cînd am intrat nu am remarcat nimic. Toate erau la locul lor. Dar brusc cineva m-a întrebat: „Ce faci acolo?" şi cînd mă uit, celălalt era pe tavan. Statea acolo cu capul în jos aşa cum stăm noi pe podea. Se uita la mine contrariat.

– Şi? mă întreabă Velsilani.

– Şi nimic. L-am întrebat ce face pe tavan, şi mi-a spus că eu sînt pe tavan; nu el.

Întrebare: Şi dacă într-adevăr eu sînt pe tavan?

– Apoi el a plecat în cealaltă direcţie.

– Şi tu?

– Şi eu am venit înapoi.

Velsilani se caută de purici cîtva timp. Colţii îi sticlesc în blană.

Eulhaster intră iar.

– Vino afară să ne batem.

Şi atunci mă reped la el şi îi înfig o labă în obraz.

– Linge-mi picioarele! îi ordon.

Eulhaster îmi linge labele docil.

Întrebare: De ce se teme de mine? De ce nu-şi înfige colţii lui ascuţiţi în laba mea gelatinoasă?

Întrebare: De ce m-am temut de Eulhaster? De ce nu îmi dădeam seama cît este de laş, cît sînt de puternic?

Mă îndrept spre ieşire şi ceilalţi vin să vadă ce o să fac. Şi eu ies afară, şi văd.

Întrebare: De ce oare pînă acum nu am remarcat niciodată această deschidere? Un obiect cu patru picioare tronează în mijloc. Fiinţe bipede se plimbă de colo colo. Una, cu păr de lumină, mă vede. Ţipă. Şi una cu păr întunecat vine la mine. Cît de frumos sticleşte lumina în obiectul străveziu de pe obiectul cu patru picioare. Asta este lumina. Iar alea sînt nişte lucruri mirositoare pe care nici eu, nici părinţii mei nu le-am văzut niciodată, şi totuşi le cunosc. Sînt flori.

Plante. Un fel de fiinţe.

Fiinţa bipedă a ajuns lîngă mine, deasupra mea.

Eulhaster strigă:

– Fugi! Fugi!

Dar eu nu fug.

Fiinţa cu păr întunecat ridică laba. Mă calcă. Mă striveşte.

Mihail GRĂMESCU

Teme şi motive SF

Civilizaţii umane

- crepusculare/decadente: Robert Silverberg – „Nightwings" . Philip K. Dick – „Blade Runner"

- post-atomice, caracteristice prin:

● dispariţia civilizaţiei şi instaurarea barbariei: Joan Vinge – „Mad Max" , Brian W. Aldiss – „Hothouse" , C.M. Kornbluth & Frederik Pohl – „Wolfbane" .

● reîntoarcerea la obscurantismul medieval: Walter M. Miller – „A Canticle for Leibowitz" , Fritz Leiber-jr. – „Gather, Darkness!"

● retragerea în caverne subterane: Daniel Galouye – „Dark Universe" .

● decimarea omenirii şi reducerea sa la grupuri izolate de indivizi: Fritz Leiber-jr – „The Moon Is Green" , Lester del Rey – „The Keepers of the House"

● apariţia unor noi forme de organizare socială: Robert Merle – „Malevil" .

● domnia mutanţilor – Norman Spinrad „Agent of Chaos" .

– neo-matriarhale: Robert Bloch – „Ladie's Day" .

– ultra-dezvoltare, depăşind scara planetară şi atingînd nivelul stelar sau galactic: Isaac Asimov – ciclurile „Trantor " şi „Foundation" , Jack Vance – ciclul " Kirth Gerson" .

Civilizaţii animaliere

În care rolul de creatură conducătoare revine:

– animalelor domestice: George Orwell – „Animal Farm" .

– cailor: Jonathan Swift – „Călătoria în Ţara Houyhnmilor" (episod din „Călătoriile lui Gulliver").

– cîinilor: Clifford D. Simak – „City" .

– furnicilor: H.G. Wells – „Împărăţia furnicilor" .

– marilor maimuţe: Pierre Boulle „Planeta maimuţelor" , Lyon Sprague de Camp & P. Schuyler Miller – „Genus Homo" .

– protozoarelor: John Updike – „Sub microscop" , James Blish – „Seediing Stars"

– reptilelor preistorice: John Updike – „În Jurasic" .

– salamandrelor: Karel Capek – „Război cu salamandrele" .

– viespilor: Claude Veillot – „L' Enclave" , Keith Roberts – „Furies" .

– etc.

Civilizaţii vegetale

Vladimir Colin – „Broasca" , John Boyd – „The Pollinators of Eden" .

Civilizaţii neumane

– stratosferice: Maurice Renard – „Le péril bleu" .

– subacvatice: H.G. Wells – „În abis" .

Civilizaţii mecanice

Isaac Asimov.

Mihaela şi Cristian IONESCU

(va urma)

Ocolul lumii în 7 zile

● In excelentul fanzin olandez SHARDS OF BABEL, editat de Roelof Goudrian & Lynne Ann Morse, numărul 40, martie 1993, a apărut un articol dedicat în exclusivitate vieţii şi activităţii regretatului Dan Merişca. Autorii articolului sînt Lucian Merişca si Bridget Wilkinson.

● La 22 ianuarie, 1993, a trecut în nefiinţă, la vîrsta de 68 de ani, în urma unui atac de cord, scriitorul japonez Koko Abe. Considerat ca cel mai mare scriitor al generaţiei sale, a candidat pentru premiul Nobel pentru literatură. A scris un roman de science-fiction: INTER ICE AGE 9, în care japonezii, în urma distrugerii Japoniei, încearcă să se adapteze stilului de viaţă submarin. Întreaga operă a lui Koko Abe este impregnată de fantastic.

● Tot din Japonia şi tot o veste tristă, este aceea a morţii lui Inoshiro Honda, în vîrstă de 81 de ani, regizor a mai multor filme din seria GODZILLA. Între anii 1951 şi 1975 a regizat mai mult de 45 de filme, primul GODZILLA rulînd pe ecrane în 1954.

● UNIVERSITAT POLITECNICA de CATALUNYA a organizat în anul 1992 cel mai important concurs spaniol de proză science-fiction, dotat cu premii în valoare de 1 milion de pesetas (aproximativ 10 mii de dolari SUA). Valoarea premiilor a inclus concursul printre cele mai „tari" din lume. La 27 ianuarie, 1993, în aula Universităţii catalane, în prezenţa a peste 200 de persoane, au fost prezentaţi cîştigătorii. ● Au fost primite 83 de texte, în patru limbi (anunţate şi acceptate în prealabil de organizatori): catalană, spaniolă, franceză şi engleză, din următoarele ţări: Spania, SUA, Franţa, Australia, Anglia, Ungaria, Canada, Israel şi ROMÂNIA. ● Marele premiu: UPC AWARD (500 mii de pesetas), a fost cîştigat de Jack McDevitt (USA), cu SHIPS IN THE NIGHT. Spaniolul Marce Roigne a cîştigat 250 mii de pesetas cu PUEDE USTED ILAMARME BOB, SENOR, iar Antoni Olive, tot 250 mii de pesetas cu QUI VOL EL PANGLOS. Lucrările premiate vor fi publicate în volum, în Spania.

Marian MIRESCU

Confruntarea

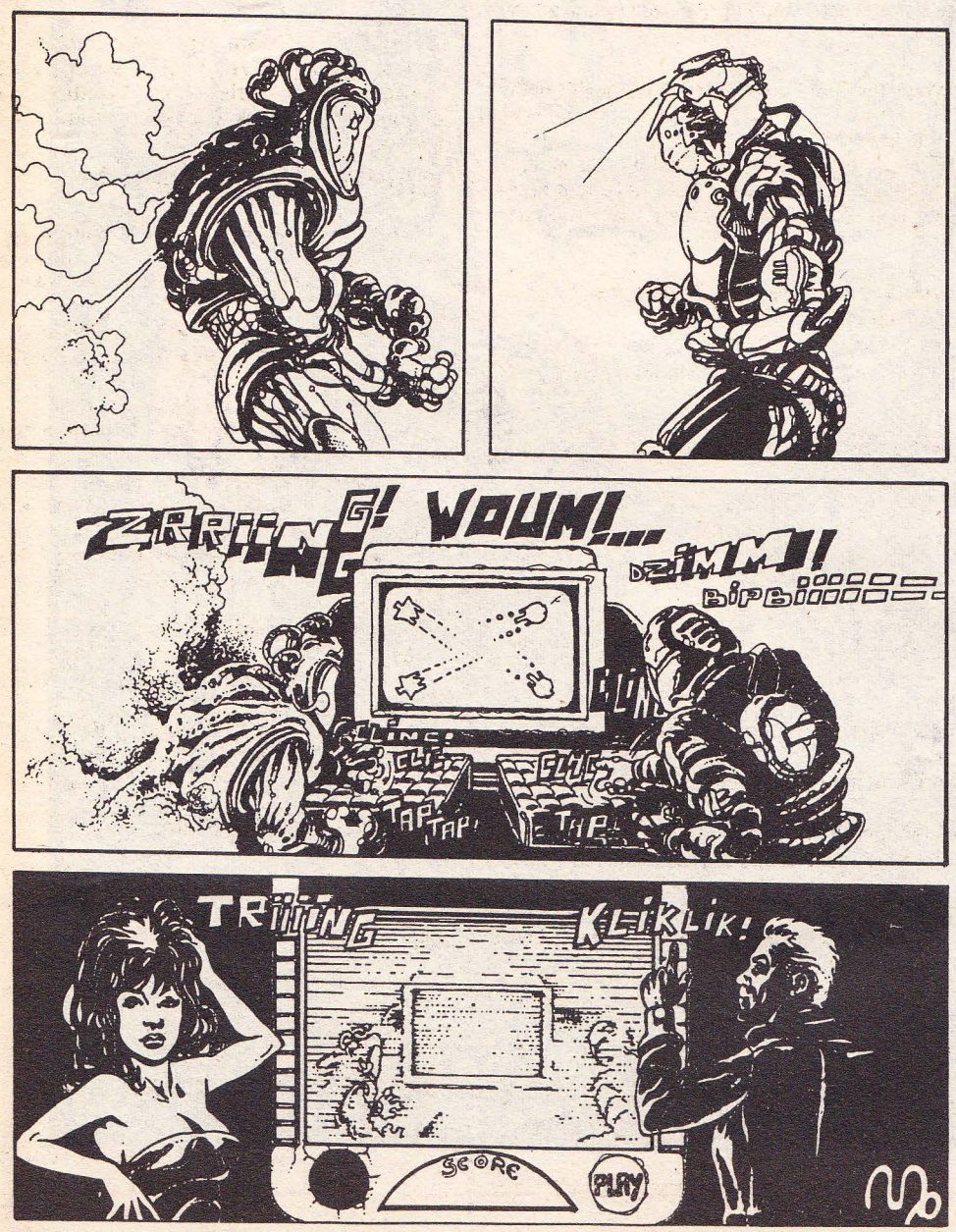

Pentru urechile dumneavoastră

YES - Un nume pentru muzica mileniului 3

Unul dintre supergrupurile şcolii engleze de „progresive", care a apărut în plină perioadă hippy şi care a răspuns extraordinar de bine cerinţelor timpului, este fără îndoială YES. Formaţie care a îndrăznit să meargă foarte departe în modificarea liniilor „clasice" ale rockului, liniii muzicale ce începuseră deja să sufere transformări vizibile şi la creaţiile celor de la Pink Floyd sau Jethro Tull. Împreună, aceste trei mari trupe au încercat să reconceptualizeze vechile idei muzicale, îmbinînd rockul cu elemente specifice muzicii simfonice sau de jazz. Dacă Jethro Tull s-a oprit însă la aceste îmbinări, mergînd spre structuri muzicale extraordinar de complexe, YES a încercat să împingă muzica spre stele, transportînd ascultătorul spre nesfîrşitele spaţii galactice. Iată-i acum pe cei care de-a lungul timpului şi-au adus contribuţia la realizarea sound-ului YES: Fondatorii formaţiei sînt Jon Anderson n.25.10.1944 la Accrington (voce, chitară, harpă, percuţie, claviaturi) care vine după o îndelungată experienţă la Gun, Sleep In, Warrior şi Syn, Chriostoper Squire, n.4.03.1948 la Londra (voce, bass, pian) si Peter Banks (voce, chitară), ambii activînd mai înainte alături de Jon în Syn; Tony Kaye (orgă, sintetizator, pian) venit de la Winston' S Fumbs şi în sfîrşit, William Bruford n.17.05.1950 (tobe, percuţie, vibraharp) sosit de la Savoy Brown.

De-a lungul istoriei sale, grupul va suferi foarte multe modificări în componenţa sa, unora dintre ele datorînduli-se chiar linia valorică ascendentă străbătută de-a lungul anilor. Astfel, în 1970, în urma plecării lui Peter Banks, care va înfiinţa grupul Flash, va fi adus Steve Howe, n.8.04.1947 la Londra (chitară acustică, electrică, mandolină, voce) sosit aici după o experienţă îndelungată cu The Syndicate, In Crowd, Tomorow si Bodast. Anul urmator, în luna august, va părăsi trupa Tony Kaye (care îşi va întemeia grupul Badger), fiind adus în locul său un alt membru important, care cînta cu diverse formaţii semiprofesioniste încă de la vîrsta de 14 ani. Este vorba de Rick Wakeman, n.1.08.1948 (orgă, pian, clavecin, sintetizator). După venirea sa, în luna decembrie va apare LP-ul FRAGILE, considerat ca fiind prima capodoperă a grupului. Dar, schimbările survenite în componenţă nu se vor opri aici. În 1972, în urma plecării lui Bruford la King Crison, va fi cooptat Alan White, n. în 1944 şi care vine şi el după o perioadă foarte lungă în care îşi schimbase des trupa. În vara anului 1974, Wakeman părăseşte „familia" YES (unde va reveni în 1977), apelîndu-se la seviciile elveţianului Patrick Moraz, n. 1945, adus de la Refugee. În 1978, în urma unei perioade de criză, vor părăsi grupul doi dintre membrii de bază: Anderson si Wakeman, încercarea de a-i înlocui dovedindu-se un eşec total. Cei doi nou veniţi fiind Trevor Horn (voce, bass) şi Geoffrey Downes (claviaturi), ambii de la The Buggles. Reunit apoi de Jon Anderson în 1983 într-o formulă în care mai figurau White, Kaye, Squire si Trevor Rabin (voce, chitară, claviaturi), grupul se va destrăma după decepţia numită „Big Generator" din 1987, pentru o perioadă de 4 ani.

Marian IRIMIA
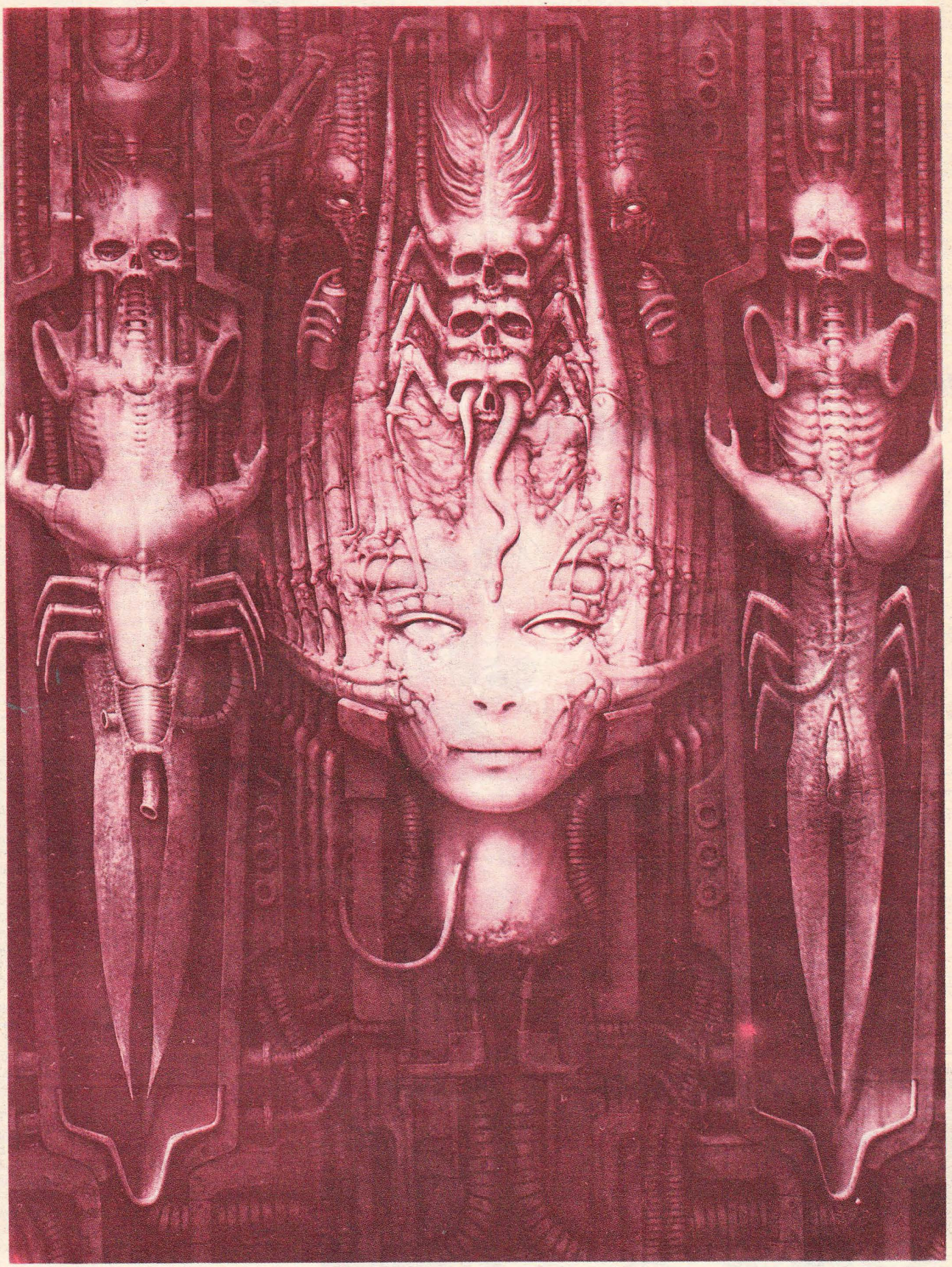
(va urma)